



# PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

## LEGE

**pentru modificarea și completarea Legii nr. 312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar**

**Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

**Art. I.** – Legea nr. 312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 920 din 11 decembrie 2015, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

**1. La articolul 1 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) instituții financiare, persoane juridice române, care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei firme de investiții ori ale uneia dintre societățile de tipul celor prevăzute la lit. c) sau d), persoane juridice române sau dintr-un alt stat membru și care sunt acoperite de supravegherea la nivel consolidat a întreprinderii-mamă, persoană juridică română sau dintr-un alt stat membru, în conformitate cu prevederile art. 6 – 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, cu modificările ulterioare;”

**2. La articolul 1 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„c) societăți financiare holding, societăți financiare holding mixte și societăți holding cu activitate mixtă, persoane juridice române;”

**3. La articolul 2 alineatul (1), punctul 52 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„52. *sumă agregată* – suma totală cu care autoritatea de rezoluție a determinat că trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne, potrivit dispozițiilor art. 311;”

**4. La articolul 2 alineatul (1), după punctul 53 se introduce un nou punct, pct. 53<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„53<sup>1</sup>. *fonduri proprii de nivel 1 de bază* – fonduri proprii de nivel 1 de bază calculate potrivit prevederilor art. 50 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare;”

**5. La articolul 2 alineatul (1), punctul 56 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„56. *datorii care pot face obiectul recapitalizării interne* – datoriile și instrumentele de capital ale unei instituții sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 și care nu sunt excluse din sfera aplicării instrumentului de recapitalizare internă potrivit dispozițiilor art. 286;”

**6. La articolul 2 alineatul (1), după punctul 56 se introduc două noi puncte, pct. 56<sup>1</sup> și 56<sup>2</sup>, cu următorul cuprins:**

„56<sup>1</sup>. *datorii eligibile* – datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și care îndeplinesc, după caz, condițiile prevăzute la art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>15</sup> sau la art. 295<sup>28</sup> alin. (2) din prezenta lege, precum și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 72a alin.(1) lit. (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare;

56<sup>2</sup>. *instrumente eligibile subordonate* – instrumente care întrunesc toate condițiile prevăzute la art. 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, altele decât cele prevăzute la art. 72b alin. (3) – (5) din respectivul regulament;”

**7. La articolul 2 alineatul (1), punctul 63 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„63. *instituție-mamă relevantă* – o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate holding cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniunea Europeană, asupra căreia se aplică instrumentul de recapitalizare internă;”

**8. La articolul 2 alineatul (1), punctul 67 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„67. *instituție supusă rezoluției* – o instituție, o instituție financiară, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate holding cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniunea Europeană, o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniunea Europeană, asupra căreia se aplică acțiuni de rezoluție;”

**9. La articolul 2 alineatul (1), după punctul 67 se introduc două noi puncte, pct. 67<sup>1</sup> și 67<sup>2</sup>, cu următorul cuprins:**

„67<sup>1</sup>. *entitate de rezoluție*:

a) o persoană juridică stabilită în România sau în alt stat membru, care, în conformitate cu prevederile art. 58 – 63, art. 74 și 75 sau cu prevederile din legislația altor state membre care transpun art. 12 din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, este identificată de autoritatea de rezoluție ca fiind o entitate în privința căreia planul de rezoluție prevede întreprinderea unei acțiuni de rezoluție; sau

b) o instituție de credit care nu face parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul art. 176, 181 și 192 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare sau al legislației altui stat membru care transpune prevederile art. 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, în privința căreia planul de rezoluție elaborat în temeiul art. 49 – 56 din prezenta lege sau al legislației altui stat membru care transpune prevederile art. 10 din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, prevede întreprinderea unei acțiuni de rezoluție;

67<sup>2</sup>. *grup de rezoluție*:

a) o entitate de rezoluție și filialele sale:

(i) care nu sunt entități de rezoluție ele însele;  
 (ii) care nu sunt filiale ale altor entități de rezoluție; sau  
 (iii) care sunt entități stabilite într-un stat terț și care sunt incluse în grupul de rezoluție în conformitate cu planul de rezoluție și filialele lor; sau

b) cooperativele de credit afiliate la casa centrală și casa centrală însăși, atunci când cel puțin una dintre aceste cooperative de credit sau casa centrală este o entitate de rezoluție și filialele acestora;”

**10. La articolul 2 alineatul (1), după punctul 92 se introduc cinci noi puncte, pct. 93 – 97, cu următorul cuprins:**

„93. *filială* – filială în sensul prevăzut la art. 4 alin. (1) pct. 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare. În aplicarea prevederilor art. 27 – 35, art. 58 – 63, art. 74, 75, art. 92 – 98, art. 99 – 116, art. 295<sup>5</sup> – 295<sup>55</sup>, art. 358 – 382, art. 473 – 485 și art. 498 – 504, grupurilor de rezoluție definite la pct. 67<sup>2</sup> lit. b), filiala include, atunci când este cazul, adaptat în mod corespunzător, cooperativele de credit afiliate la casa centrală, și casa centrală însăși, precum și filialele acestora, cu luarea în considerare a modului în care astfel de grupuri de rezoluție respectă prevederile art. 295<sup>26</sup> alin. (3);

94. *cerința amortizorului combinat* – cerința definită în reglementările secundare date în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

95. *decizii care au impact fiscal direct* – decizii luate de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în temeiul prezentei legi, care determină sau pot determina în mod nemijlocit utilizarea fondurilor publice, așa cum sunt acestea definite în Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv prin acordarea de împrumuturi sau garanții de stat;

96. *decizii care au implicații sistemice* – decizii care ar favoriza materializarea riscului sistemic, manifestat prin perturbarea activităților sistemului financiar cu efecte negative grave pentru piața internă și economia reală;

97. *vânzător* – în aplicarea prevederilor art. 295<sup>1</sup> – 295<sup>4</sup> prin vânzător se înțelege o firmă de investiții în sensul art. 3 alin. (1) pct. 26 din Legea nr. 126/2018 privind piețele de instrumente financiare, cu modificările și completările ulterioare, o instituție de credit, o societate de administrare a organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) sau un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA) care furnizează servicii de investiții sau realizează activități de investiții care conduc la transferul către clienți de tip retail a unei datorii eligibile subordonate care

îndeplinește condițiile prevăzute de art. 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, cu excepția celor prevăzute de art. 72a alin. (1) lit. b) și art. 72b alin. (3) – (5).”

**11. La articolul 2 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) instituție financiară, filială semnificativă, instituție de importanță sistemică globală (instituție de tip G-SII), întreprindere-mamă, bază consolidată, societate financiară holding, societate financiară holding mixtă, societate holding cu activitate mixtă, societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding-mamă din Uniunea Europeană, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru, societate financiară holding mixtă-mamă din Uniunea Europeană, sucursală, supraveghetor consolidant, fonduri proprii, instituție-mamă dintr-un stat membru, instituție-mamă din Uniunea Europeană, au înțelesul prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare;”

**12. La articolul 2 alineatul (2), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„c) organ de conducere al unei firme de investiții reprezintă organul de administrare și de conducere al unei firme de investiții stabilit potrivit actelor constitutive, în conformitate cu prevederile Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, ori, după caz, în conformitate cu legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 3 alin. (1) pct. 7 din Directiva 2013/36/UE, împuternicit să stabilească strategia, obiectivele și orientarea generală a firmei de investiții, care supraveghează și monitorizează procesul decizional de conducere și care include persoanele care conduc în mod efectiv activitatea firmei de investiții.”

**13. La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Banca Națională a României informează Autoritatea bancară europeană, înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei, cu privire la autoritățile de rezoluție desemnate potrivit alin. (1) și (2), precum și cu privire la funcțiile și responsabilitățile ce revin fiecăreia și notifică acesteia și Comisiei Europene motivele segregării responsabilităților de rezoluție la nivel național.”

**14. La articolul 4, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alin. (1<sup>1</sup>) și (1<sup>2</sup>), cu următorul cuprins:**

„(1<sup>1</sup>) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are dreptul de a exercita competențele prevăzute la art. 569 alin. (2) – (5) pentru îndeplinirea oricăreia dintre atribuțiile sale prevăzute de prezenta lege, în legătură cu oricare dintre entitățile prevăzute la art. 3 alin. (1) care vor da curs solicitărilor Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

(1<sup>2</sup>) Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României poate delega exercitarea oricăroră dintre atribuțiile care îi revin, prevăzute la Titlul II, la art. 295<sup>5</sup> – 295<sup>56</sup> și la art. 458 – 468, care revin Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, către membrul conducerii executive, coordonator al structurii care exercită funcția de rezoluție, potrivit hotărârilor și reglementărilor interne. În acest caz, membrul conducerii executive, coordonator al structurii care exercită funcția de rezoluție poate adopta orice acte în vederea exercitării atribuțiilor respective și poate emite ordine pentru impunerea măsurilor necesare.”

**15. La articolul 4 alineatul (2), literele a) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) asigură, în cadrul organizării sale interne, independența operațională și evitarea conflictului de interese între structura care exercită funcția de rezoluție potrivit prezentei legi și structura care exercită funcția de supraveghere, conform Regulamentului (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și prezentei legi, precum și între structura care exercită funcția de rezoluție și structurile care exercită alte funcții conform statutului sau altor dispoziții legale;

.....

c) stabilește pentru personalul implicat în exercitarea funcției de rezoluție în temeiul prezentei legi linii distincte de raportare și separare structurală față de personalul ce exercită sarcini de supraveghere, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, al Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și al prezentei legi, sau față de personalul implicat în exercitarea altor funcții ale Autorității de Supraveghere Financiară;”

**16. La articolul 6, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autorități de rezoluție, informează Ministerul Finanțelor, în calitate de minister competent, în legătură cu toate deciziile adoptate în temeiul prezentei legi, iar în cazul acelor decizii care au impact fiscal direct sau implicații sistemice, obțin aprobarea Ministerului Finanțelor, în calitate de minister competent, înainte de implementarea deciziei, potrivit protocoalelor încheiate între aceste autorități în baza prezentei legi.”

**17. După articolul 8 se introduce un nou articol, art. 8<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 8<sup>1</sup>. – Instituțiile de credit, persoane juridice române, întocmesc planuri de redresare și fac obiectul planurilor de rezoluție în conformitate cu prevederile art. 13 – 84.”

**18. La articolul 10, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Evaluarea de la alin. (1) se va realiza de către Banca Națională a României după consultarea, dacă este cazul, cu autoritatea națională macroprudențială desemnată din România.”

**19. La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție poate evalua planul de redresare în scopul identificării acelor măsuri pe care acesta le conține, ce pot avea impact negativ asupra posibilității de soluționare a instituției de credit, și poate face recomandări referitoare la aceste aspecte structurii care exercită funcția de supraveghere.”

**20. Articolul 30 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 30. – În cazurile prevăzute la art. 41 – 47, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, poate solicita instituțiilor de credit filiale, persoane juridice române, să elaboreze și să îi transmită planuri de redresare individuale.”

**21. La articolul 36, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 36. – (1) Banca Națională a României, în calitate de supraveghetor consolidant, împreună cu autoritățile competente ale filialelor, în urma unei consultări cu autoritățile competente prevăzute la art. 185<sup>1</sup> din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și împreună cu autoritățile competente din jurisdicțiile unde sunt sucursalele semnificative, în măsura în care planul de redresare a grupului este relevant pentru sucursalele semnificative, examinează planul și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile prevăzute la art. 20 – 35.”

**22. Articolul 41 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 41. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, împreună cu supraveghetorul consolidant, în urma unei consultări cu autoritățile competente prevăzute la art. 185<sup>1</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și împreună cu autoritățile competente din jurisdicțiile unde sunt sucursalele semnificative, în măsura în care planul de redresare a grupului este relevant pentru sucursalele semnificative, analizează planul de redresare a grupului transmis de supraveghetorul consolidant și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile prevăzute la art. 20 – 35 din perspectiva instituțiilor de credit supravegheate de aceasta.

(2) Evaluarea prevăzută la alin. (1), efectuată în conformitate cu procedura prevăzută la art. 20 – 26, ține seama de potențialul impact al măsurilor de redresare asupra stabilității financiare din România.”

**23. Articolul 43 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 43. – În absența unei decizii comune a autorităților competente în termenul de 4 luni prevăzut la art. 42 cu privire la necesitatea elaborării planului de redresare individual pentru instituțiile de credit aflate sub jurisdicția Băncii Naționale a României sau cu privire la aplicarea, la nivelul filialelor, persoane juridice române, a măsurilor prevăzute la art. 24 și 25, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual, adoptă propria decizie.”

**24. La articolul 48, alineatele (2), (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(2) Instituțiile de credit stabilesc indicatorii astfel încât să demonstreze Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual sau de supraveghetor consolidant, că dispun de aranjamente adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor.

(3) Indicatorii de la alin. (1) sunt agreeți de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual sau de



supraveghetor consolidant, atunci când evaluează planurile de redresare în conformitate cu prevederile art. 20 – 26 și art. 41 – 47.

.....  
 (5) Decizia de a lua sau nu o măsură prevăzută în planul de redresare este notificată fără întârziere Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă la nivel individual sau de supraveghetor consolidant.”

**25. La Titlul II Capitolul I Secțiunea a 3-a, denumirea paragrafului 3.1. se modifică și va avea următorul cuprins:**

**„3.1. Dispoziții privind planurile de rezoluție pentru instituții de credit ce nu fac parte dintr-un grup”**

**26. Articolul 50 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 50. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, identifică în planul de rezoluție obstacolele majore în calea posibilității de soluționare a entității, în sensul art. 85 alin. (3), și, dacă este necesar și proporțional, măsurile relevante pentru eliminarea obstacolelor, în conformitate cu prevederile art. 85 – 116.”

**27. Articolul 51 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 51. – (1) Planul de rezoluție trebuie să ia în considerare scenarii relevante, inclusiv posibilitatea ca situația de dificultate majoră a instituției de credit să se datoreze unor circumstanțe individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice.

(2) Planul de rezoluție nu trebuie să prezume oricare dintre următoarele:

a) sprijin financiar public extraordinar, cu excepția utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu prevederile art. 531 – 535;

b) asigurarea de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale;

c) asigurarea de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate nonstandard.”

**28. La articolul 54, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (3) și (4), cu următorul cuprins:**

„(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, realizează reevaluarea planurilor de rezoluție prevăzută la alin. (1), și după implementarea acțiunilor de rezoluție sau după exercitarea competențelor prevăzute la art. 358 – 367.

(4) La stabilirea termenelor prevăzute la art. 55 lit. o) și p) în circumstanțele prevăzute la alin. (3), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia în considerare termenul de conformare cu cerința prevăzută la art. 226<sup>5</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.”

**29. Articolul 55 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 55. – (1) Fără a aduce atingere art. 9 – 12, planul de rezoluție prevede opțiuni de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție prevăzute la art. 177 – 456 și include următoarele elemente pentru care se stabilesc valori concrete atunci când este adecvat și posibil:

- a) un rezumat al principalelor elemente ale planului;
- b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției de credit de la ultima actualizare a planului de rezoluție;
- c) o prezentare a modalității în care funcțiile critice și liniile de activitate de bază ar putea fi separate de alte funcții, fundamentată din punct de vedere juridic și economic, pentru asigurarea continuității acestora în caz de dificultate majoră a instituției de credit;
- d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
- e) o descriere detaliată a evaluării posibilității de soluționare a entității, în sensul art. 85 alin. (3), efectuată potrivit dispozițiilor art. 50 și art. 85 – 87;
- f) o descriere a oricăror măsuri necesare conform prevederilor art. 92 – 98 pentru a aborda sau a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare, în sensul art. 85 alin. (3), identificate în urma evaluării efectuate potrivit dispozițiilor art. 85 – 87;
- g) o descriere a procedurii de stabilire a valorii și posibilității de vânzare a funcțiilor critice, a liniilor de activitate de bază și a activelor instituției de credit;
- h) o descriere detaliată a măsurilor destinate asigurării faptului că informațiile solicitate potrivit dispozițiilor art. 57 sunt actualizate și puse la dispoziția Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în orice moment;
- i) prezentarea modului în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, consideră ca ar putea fi finanțate opțiunile de rezoluție, fără ca instituția de credit să recurgă la sprijin financiar public extraordinar, cu excepția utilizării mecanismelor de finanțare instituite potrivit dispozițiilor art. 531 – 535, ori la asigurarea de lichiditate în situații

de urgență din partea băncii centrale ori la asigurarea de lichiditate din partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate nonstandard;

j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate în funcție de scenariile posibile și termenele aplicabile;

k) o descriere a relațiilor de interdependență critice;

l) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare și la alte infrastructuri, precum și o evaluare a portabilității pozițiilor clienților;

m) o analiză a impactului planului asupra angajaților instituției de credit, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate și o descriere a procedurilor de consultare în cursul procesului de rezoluție a personalului, a organizației patronale și a organizației angajaților, după caz;

n) un plan de comunicare cu mass-media și cu publicul;

o) cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> și art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> și termenul în care trebuie să se ajungă la acel nivel în conformitate cu prevederile art. 295<sup>49</sup> – 295<sup>56</sup>;

p) în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, aplică art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> sau 295<sup>13</sup>, un calendar pentru asigurarea conformării entității de rezoluție cu art. 295<sup>49</sup> – 295<sup>56</sup>;

q) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției de credit;

r) după caz, orice opinie primită de la instituția de credit care are legătură cu planul de rezoluție.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție transmite planul de rezoluție, precum și orice modificări aduse acestuia, structurii care exercită funcția de supraveghere.”

**30. La articolul 58, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Planul de rezoluție a grupului cuprinde acțiunile în ceea ce privește:

a) întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România;

b) filialele ce fac parte din grup și care sunt stabilite în Uniunea Europeană;

c) entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d);

d) filialele ce fac parte din grup și sunt stabilite în afara Uniunii Europene, cu respectarea dispozițiilor art. 512 – 529.”

**31. La articolul 58, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:**

„(3) În concordanță cu acțiunile prevăzute la alin. (2), planul de rezoluție a grupului identifică, în cazul fiecărui grup, entitățile de rezoluție și grupurile de rezoluție.”

**32. La articolul 61 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) stabilirea acțiunilor de rezoluție care urmează a fi întreprinse în cazul entităților de rezoluție, potrivit scenariilor prevăzute la art. 51 și implicațiile acestor acțiuni de rezoluție asupra altor entități din grup prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), întreprinderii-mamă și instituțiilor-filiale;”

**33. La articolul 61 alineatul (1), după litera a) se introduce o nouă literă, lit. a<sup>1</sup>), cu următorul cuprins:**

„a<sup>1</sup>) în cazul în care un grup cuprinde mai mult de un grup de rezoluție, stabilirea acțiunilor de rezoluție care urmează a fi luate în cazul entităților de rezoluție din cadrul fiecărui grup de rezoluție și efectele acestor acțiuni:

(i) atât asupra altor entități din grup care fac parte din același grup de rezoluție;

(ii) cât și asupra altor grupuri de rezoluție;”

**34. La articolul 61 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) examinarea măsurii în care instrumentele și competențele de rezoluție pot fi aplicate, respectiv exercitate, în mod coordonat, în cazul entităților de rezoluție stabilite în Uniunea Europeană, inclusiv a măsurilor vizând facilitarea achiziționării de către o terță parte a grupului ca întreg, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate de mai multe entități din grup, de unele dintre acestea sau de anumite grupuri de rezoluție, și identificarea eventualelor obstacole din calea unei rezoluții coordonate;”

**35. La articolul 61 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„e) stabilirea oricăror acțiuni suplimentare, care fie nu sunt prevăzute în prezenta lege și pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup de rezoluție, intenționează să le aplice entităților care fac parte din acel grup de rezoluție, fie nu sunt prevăzute de legislația națională a unui alt stat membru prin care s-a transpus Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare și pe care alte autorități de rezoluție relevante intenționează să le aplice.”

**36. Articolul 67 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 67. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, printr-o decizie comună, planul de rezoluție a grupului, în termen de 4 luni de la transmiterea către acestea a informațiilor prevăzute la art. 64 alin. (4). Banca Națională a României poate solicita sprijinul Autorității bancare europene pentru adoptarea unei decizii comune.

(2) În cazul în care grupul cuprinde mai multe grupuri de rezoluție, planificarea acțiunilor de rezoluție prevăzute la art. 61 alin. (1) lit. a<sup>1</sup>) se include într-o decizie comună, astfel cum se menționează la alin. (1).”

**37. La Titlul II Capitolul I Secțiunea a 3-a, denumirea Paragrafului 3.3. se modifică și va avea următorul cuprins:**

„3.3. Planificarea rezoluției la nivel de grup în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, autoritate de rezoluție la nivelul unui grup de rezoluție”

**38. Articolul 74 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 74. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, sau în calitate de autoritate de rezoluție la nivelul unui grup de rezoluție participă, împreună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție ale filialelor din grup implicate, la elaborarea planurilor de rezoluție a grupului, în urma consultării cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile unde sunt sucursale semnificative, în măsura în care planul este relevant pentru acestea.

(2) Prevederile art. 58 alin. (2) și (3), art. 60 și ale art. 61 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.”

**39. Articolul 75 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 75. – În cazul în care o sucursală semnificativă este situată în România, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție din România, cooperează cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție implicate, în vederea elaborării planurilor de rezoluție a grupului, în măsura în care planul este relevant pentru sucursala semnificativă situată în România.”

**40. Articolul 77 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 77. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, adoptă împreună cu celelalte autorități din colegiul de rezoluție, printr-o decizie comună, planul de rezoluție a grupului, în termen de 4 luni de la transmiterea către acestea, de către autoritatea de

rezoluție la nivel de grup, a informațiilor furnizate de întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, în mod similar celor prevăzute la art. 64 alin. (4). Banca Națională a României poate solicita sprijinul Autorității bancare europene pentru adoptarea unei decizii comune.

(2) Prevederile art. 67 alin. (2) se aplică în mod similar, în situația în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivelul unui grup de rezoluție.”

**41. Articolul 78 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 78. – (1) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termenul de 4 luni prevăzut la art. 77, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau după caz la nivel de grup de rezoluție, în situația în care este în dezacord cu planul de rezoluție a grupului, ia propria decizie și, după caz, identifică entitatea de rezoluție și elaborează și actualizează un plan de rezoluție pentru grupul de rezoluție compus din entitățile aflate în jurisdicția sa.

(2) Decizia de dezacord trebuie să fie temeinic motivată, să prezinte motivele dezacordului față de planul de rezoluție a grupului propus și să ia în considerare opiniile și rezervele celorlalte autorități de rezoluție și autorități competente.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau după caz la nivelul unui grup de rezoluție, notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.”

**42. Articolul 84 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 84. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, transmite, în situațiile prevăzute la art. 78 și 79 alin. (3), autorităților competente relevante planul de rezoluție, precum și orice modificări aduse acestuia.”

**43. La Titlul II Capitolul II, denumirea Secțiunii 1 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Secțiunea 1 – Dispoziții privind posibilitatea de soluționare a unei instituții de credit”

**44. La articolul 88, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Se consideră că soluționarea unui grup este posibilă dacă autoritățile de rezoluție consideră că este fezabil și credibil fie să lichideze entități din grup prin procedura de insolvență, fie să soluționeze grupul aplicând instrumente de rezoluție și exercitând competențe de rezoluție asupra entităților de rezoluție din grup, cu evitarea, pe cât posibil, a oricăror

consecințe negative considerate de către autoritățile de rezoluție ca fiind semnificative asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care sunt situate entitățile sau sucursalele din grup sau ale altor state membre sau al Uniunii Europene, inclusiv instabilitate financiară mai extinsă sau evenimente la scara întregului sistem, cu scopul asigurării continuității funcțiilor critice îndeplinite de acele entități din grup, în cazul în care acestea pot fi ușor separate în timp util sau pe alte căi.”

**45. Articolul 89 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 89. – Pentru evaluarea posibilității de soluționare a grupului prevăzute la art. 88, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, examinează cel puțin elementele prevăzute în secțiunea C din anexă.”

**46. După articolul 90 se introduce un nou articol, art. 90<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 90<sup>1</sup>. – (1) În cazul în care un grup cuprinde mai mult de un grup de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu autoritățile prevăzute la art. 88 alin. (1), evaluează posibilitatea de soluționare a fiecărui grup de rezoluție în conformitate cu prevederile art. 88 – 90.

(2) Evaluarea prevăzută la alin. (1) se efectuează în plus față de evaluarea posibilității de soluționare a grupului în ansamblul său și se efectuează în cadrul procedurii decizionale prevăzute la art. 64 – 72.”

**47. La Titlul II Capitolul II Secțiunea a 2-a, denumirea Paragrafului 2.2. se modifică și va avea următorul cuprins:**

„2.2. Posibilitatea de soluționare a unui grup în cazul în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, autoritate de rezoluție a unui grup de rezoluție”

**48. Articolul 91 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 91. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, împreună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu autoritățile de rezoluție ale celorlalte filiale, după consultarea supraveghetorului consolidant, autorităților competente ale celorlalte filiale și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care își au sediul sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative respective, evaluează, în mod similar celor prevăzute la art. 88 – 90, măsura în care soluționarea unui grup este posibilă.

(2) În cazul în care un grup cuprinde mai multe grupuri de rezoluție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unei entități de rezoluție, persoană juridică română, evaluează posibilitatea de soluționare a grupului de rezoluție a cărui întreprindere mamă este respectiva entitate de rezoluție, în mod similar celor prevăzute la art. 88 – 90.”

**49. După articolul 91, se introduce o nouă Secțiune, Secțiunea a 2<sup>1</sup>-a „Competența de a interzice anumite distribuiri” cuprinzând articolul 91<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 91<sup>1</sup>. – (1) Doar în cazul în care o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) se află în situația în care îndeplinește simultan următoarele condiții:

i) respectă cerința amortizorului combinat atunci când această cerință este luată în considerare suplimentar față de fiecare dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și, respectiv, cerința de fonduri proprii suplimentare prevăzută la art. 226<sup>2</sup> alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

ii) nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când această cerință este luată în considerare suplimentar față de cerințele prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup>, calculate în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a acelei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d), în conformitate cu alin. (3) și alin. (5) – (7), are competența de a interzice acesteia să distribuie, prin oricare dintre următoarele acțiuni, mai mult decât suma maxim distribuibilă aferentă cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile, calculată în conformitate cu alin. (9) și (10):

a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază;

b) crearea unei obligații de a plăti o remunerație variabilă sau beneficii discreționare de tipul pensiilor ori a unei obligații de a plăti o remunerație variabilă, dacă obligația de a plăti a fost creată într-un moment în care instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) nu îndeplinea cerința amortizorului combinat; sau

c) efectuarea de plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

(2) În cazul în care o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) se află în situația prevăzută la alin. (1), aceasta notifică imediat Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, cu privire la neconformarea respectivă.



(3) În situația prevăzută la alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d), evaluează fără întârzieri necesare dacă să își exercite sau nu competența prevăzută la alin. (1), ținând seama de toate elementele următoare:

a) motivul, durata și amploarea neîndeplinirii, precum și impactul acesteia asupra posibilității de soluționare;

b) evoluția situației financiare a instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) și probabilitatea ca aceasta să îndeplinească, în viitorul apropiat, condiția prevăzută la art. 180 alin. (1) lit. a);

c) perspectiva ca instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) să fie capabilă să asigure conformarea cu cerințele prevăzute la alin. (1) într-un interval de timp rezonabil;

d) în cazul în care instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) nu este capabilă să înlocuiască datoriile care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute de art. 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare sau de art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>15</sup> sau de art. 295<sup>28</sup> din prezenta lege, dacă această incapacitate este legată de specificul acesteia sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe;

e) dacă exercitarea competenței prevăzute la alin. (1) reprezintă mijlocul proporțional și cel mai adecvat de abordare a situației instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d), luând în considerare impactul potențial atât asupra condițiilor de finanțare, cât și asupra posibilității de soluționare a acesteia.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, repetă analiza oportunității de a exercita competența prevăzută la alin. (1) cel puțin lunar, atât timp cât instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) continuă să se afle în situația prevăzută la alin. (1).

(5) Dacă Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, constată că instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) se află încă în situația prevăzută la alin. (1) la 9 luni după ce i-a fost notificată respectiva situație de către instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d), aceasta își exercită competența prevăzută la alin. (1), cu excepția cazului în care consideră, în urma unei analize, că sunt îndeplinite cel puțin două dintre următoarele condiții:

a) neîndeplinirea cerinței este cauzată de o perturbare gravă a funcționării piețelor financiare, care generează tensiuni majore la nivelul mai multor segmente ale piețelor financiare;

b) perturbarea prevăzută la lit. a) determină atât creșterea volatilității prețurilor pentru instrumentele de fonduri proprii și de datorii

eligibile ale instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) sau creșterea costurilor pentru aceasta, cât și închiderea totală sau parțială a unor piețe, care împiedică instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) să emită instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile pe respectivele piețe;

c) închiderea piețelor prevăzută la lit. b) este constatată nu numai pentru instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) în cauză, ci și pentru mai multe alte entități;

d) perturbarea prevăzută la lit.a) împiedică instituția de credit sau entitatea prevăzută la art.1 alin.(1) lit.c) și d) în cauză să emită suficiente instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile pentru a remedia neconformarea; sau

e) o exercitare a competenței prevăzute la alin. (1) are efecte negative de propagare/contagiune pentru o parte a sectorului bancar, afectând astfel potențial stabilitatea financiară.

(6) Banca Națională a României se asigură că exercitarea competenței prevăzute la alin. (3) și (5) se realizează după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

(7) În cazul în care se constată îndeplinirea condițiilor de exceptare prevăzute la alin. (5), Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție notifică structurii care exercită funcția de supraveghere decizia și prezintă și explică în scris rezultatul analizei sale.

(8) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție repetă în fiecare lună analiza proprie cu privire la aplicabilitatea excepției prevăzute la alin. (5).

(9) Suma maxim distribuibilă aferentă cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile se calculează prin înmulțirea sumei calculate în conformitate cu alin. (11) cu factorul stabilit în conformitate cu alin. (12).

(10) Suma maxim distribuibilă aferentă cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile se reduce cu orice quantum care rezultă ca urmare a inițierii oricăreia dintre acțiunile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c).

(11) În sensul alin. (9), suma care urmează să fie înmulțită cu factorul stabilit în conformitate cu alin. (12) se obține prin parcurgerea următoarelor etape:

a) însumarea următoarelor elemente:

(i) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăți care rezultă în urma inițierii acțiunilor prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c);

(ii) orice profituri înregistrate la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăți care rezultă în urma inițierii acțiunilor prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c);

b) scăderea din suma obținută la lit. a) a sumelor care ar trebui plătite ca impozit dacă respectivele elemente de la lit. a) ar fi reținute.

(12) Factorul prevăzut la alin. (9) se stabilește după cum urmează:

a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) și neluate în calcul pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la art. 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup> din prezenta lege, exprimate ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, se situează în prima cuartilă (și anume, cea mai scăzută) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0;

b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) și neluate în calcul pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la art. 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup> din prezenta lege, exprimate ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,2;

c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) și neluate în calcul pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup> din prezenta lege, exprimate ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,4;

d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) și neluate în calcul pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup> din prezenta lege, exprimate ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, se situează în a patra cuartilă (și anume, cea mai ridicată) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,6.

(13) În aplicarea prevederilor alin. (12), limita superioară și limita inferioară a fiecărei quartile a cerinței amortizorului combinat se calculează după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times Q_n$$

unde « $Q_n$ » = numărul de ordine al quartilei în cauză.”

**50. La Titlul II Capitolul II Secțiunea a 3-a, denumirea paragrafului 3.1. se modifică și va avea următorul cuprins:**

**„3.1. Dispoziții privind competența de a aborda sau de a înlătura obstacole din calea posibilităților de soluționare”**

**51. Articolul 92 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 92. – (1) Dacă în urma evaluării posibilității de soluționare a unei instituții de credit și a altor entități, efectuată în conformitate cu prevederile art. 85 – 91, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, apreciază că există obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare a instituției de credit sau entității respective, va notifica aceste constatări în scris instituției de credit și entităților respective, precum și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

(2) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (1) se realizează după consultarea structurii care exercită funcția de supraveghere și, în situația în care structura care exercită funcția de rezoluție constată existența unor obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare a instituției de credit și a altor entități, va notifica aceste constatări în scris structurii care exercită funcția de supraveghere.”

**52. Articolul 94 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 94. – (1) În termen de 4 luni de la data primirii notificării în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (1), instituția de credit sau entitatea transmite Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, propuneri de măsuri având ca scop gestionarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative precizate în notificare.

(2) În termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (1), instituția de credit sau entitatea propune Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, măsuri posibile și calendarul privind implementarea acestora, pentru a se asigura conformarea cu cerințele prevăzute de art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> și cu cerința amortizorului combinat, în cazul în care un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare este cauzat de una dintre situațiile următoare:

a) instituția de credit sau entitatea respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare suplimentar față de fiecare dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și, respectiv, cerința de fonduri proprii suplimentare prevăzută la art. 226<sup>2</sup> alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup> din prezenta lege, calculate în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a); sau

b) instituția de credit sau entitatea nu respectă cerințele prevăzute la art. 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare sau cerințele prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup> din prezenta lege.

(3) Calendarul pentru implementarea măsurilor propuse potrivit alin. (2) ia în considerare cauzele obstacolului semnificativ.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează eficacitatea măsurilor propuse, potrivit alin. (1) și (2), pentru gestionarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.

(5) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (4) se realizează după consultarea de către structura care exercită funcția de rezoluție a structurii care exercită funcția de supraveghere.”

### **53. Articolul 95 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 95. – (1) Dacă Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, consideră că măsurile propuse de instituția de credit sau de entitate, în conformitate cu prevederile art. 94, nu asigură reducerea în mod eficace sau înlăturarea obstacolelor în cauză, impune acesteia măsuri alternative care pot atinge același obiectiv și notifică respectivele măsuri în scris instituției de credit sau entității, care, în termen de o lună de la primirea notificării măsurilor alternative, propune un plan de conformare la acestea. Aceste măsuri pot fi impuse de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție sau în calitate de autoritate competentă.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, însoțește notificarea măsurilor alternative de argumentele pentru

care măsurile propuse de instituția de credit sau de entitate nu sunt considerate eficace pentru înlăturarea obstacolelor din calea posibilității de soluționare și de prezentarea modului în care măsurile alternative propuse sunt proporționale pentru îndepărtarea acestor obstacole.

(3) La stabilirea măsurilor alternative, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ține cont de amenințarea pentru stabilitatea financiară reprezentată de acele obstacole în calea soluționării și de efectul măsurilor asupra activității instituției de credit sau entității, stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la economie.”

**54. Articolul 96 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 96. – În sensul art. 95, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate lua oricare dintre următoarele măsuri:

a) să solicite instituției de credit sau entității revizuirea oricăror acorduri de finanțare intragrup sau examinarea motivelor pentru absența acestora, încheierea unor contracte de servicii – fie intragrup, fie cu părți terțe – vizând asigurarea desfășurării funcțiilor critice ale instituției de credit sau entității;

b) să solicite instituției de credit sau entității limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;

c) să impună cerințe suplimentare de informare specifice sau periodice, relevante pentru procedura de rezoluție;

d) să solicite instituției de credit sau entității renunțarea la anumite active;

e) să solicite instituției de credit sau entității limitarea sau încetarea anumitor activități derulate sau propuse;

f) să limiteze sau să împiedice crearea de noi linii de activitate, dezvoltarea celor existente, vânzarea de produse noi sau vânzarea produselor existente;

g) să solicite modificări în structura juridică sau operațională a instituției de credit sau entității în cauză sau a oricărei entități din grup, aflată fie în mod direct, fie în mod indirect sub controlul acesteia, pentru a reduce complexitatea și a asigura astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și operațional, a funcțiilor critice de alte funcții la aplicarea instrumentelor de rezoluție;

h) să solicite instituției de credit sau entității sau întreprinderii-mamă înființarea unei societăți financiare holding-mamă în România sau a unei societăți financiare holding-mamă în Uniunea Europeană;

i) să solicite unei instituții de credit sau unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) să prezinte un plan de restabilire a conformării cu cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, exprimate sub forma unui procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate

cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și, după caz, cu cerința amortizorului combinat și cu cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> din prezenta lege, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale prevăzut la art. 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare;

j) să solicite instituției de credit sau entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) să emită datorii eligibile pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>;

k) să solicite instituției de credit sau entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) să adopte alte măsuri pentru a îndeplini cerința minimă pentru fondurile proprii și datoriile eligibile potrivit prevederilor art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, inclusiv în special să încerce să renegocieze orice datorie eligibilă și orice instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrument de fonduri proprii de nivel 2 pe care l-a emis, pentru a se asigura că orice decizie a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de a reduce valoarea sau a converti datoria ori instrumentul în cauză poate fi aplicată potrivit legislației din jurisdicția care reglementează datoria sau instrumentul;

l) în scopul asigurării conformării continue cu cerințele prevăzute de art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, să solicite unei instituții de credit sau unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), să modifice profilul de scadență:

(i) al instrumentelor de fonduri proprii, după obținerea acordului autorității competente; și

(ii) al datoriilor eligibile prevăzute la art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>15</sup> și la art. 295<sup>28</sup> alin. (2);

m) în cazul în care instituția de credit sau entitatea este filială a unei societăți holding cu activitate mixtă, poate solicita societății holding cu activitate mixtă înființarea unei societăți financiare holding separate pentru a controla instituția de credit sau entitatea, dacă acest aranjament este necesar pentru a facilita rezoluția instituției de credit sau entității respective și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor de rezoluție și exercitării competențelor prevăzute la art. 177 – 456 asupra părții nefinanciare a grupului.”

**55. La articolul 97, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„c) să poată fi contestată cu respectarea prevederilor art. 275 – 277 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.”

**56. La articolul 98, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 98. – (1) Anterior identificării oricăreia dintre măsurile la care se face referire la art. 95, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, după consultarea, dacă este cazul, a autorității naționale macroprudențiale desemnate din România, ia în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra instituției de credit sau entității respective, asupra pieței interne de servicii financiare, asupra stabilității financiare din alte state membre și din Uniunea Europeană în ansamblu.”

**57. Articolul 99 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 99. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, după consultarea cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative, analizează evaluarea prevăzută la art. 88 – 90 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate potrivit dispozițiilor art. 95 asupra entităților de rezoluție și filialelor acestora care sunt entități prevăzute la art. 1 alin. (1) și care fac parte din grup.”

**58. Articolul 100 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 100. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu Autoritatea bancară europeană, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010, întocmesc și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană și autorităților de rezoluție ale filialelor pentru a fi transmis filialelor care intră în responsabilitatea acestora, precum și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

(2) Banca Națională a României se asigură că raportul prevăzut la alin. (1) este întocmit cu consultarea de către structura care exercită funcția de rezoluție a structurii care exercită funcția de supraveghere.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, consultă anterior definitivării raportului și celelalte autorități competente relevante. Raportul include o analiză a obstacolelor considerate de Banca Națională a României ca fiind semnificative în aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în raport cu grupul și, de asemenea, în raport cu grupurile de



rezoluție, atunci când un grup este compus din mai mult de un grup de rezoluție.

(4) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, se asigură de includerea în cadrul raportului a impactului măsurilor asupra modelului de afaceri al grupului și a recomandărilor de măsuri proporționale și specifice care, în opinia acesteia, sunt necesare sau adecvate pentru a îndepărta aceste obstacole.

(5) În cazul în care un obstacol care afectează posibilitatea de soluționare a grupului este cauzat de situația în care se află o entitate a grupului, așa cum este prevăzută la art. 94 alin. (2), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup notifică analiza sa privind acest obstacol întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană după consultarea autorității de rezoluție a entității de rezoluție și a autorităților de rezoluție ale filialelor acesteia care sunt instituții.”

#### **59. Articolul 101 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 101. – (1) În termen de 4 luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România poate prezenta observații și poate propune Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, măsuri alternative de remediere a obstacolelor identificate în raport.

(2) Prevederile alin. (1) și (3) sunt aplicate și în situația în care autoritatea de rezoluție la nivel de grup este o autoritate din alt stat membru.

(3) În cazul în care obstacolele identificate în raport sunt cauzate de o situație a unei entități din grup, așa cum este prevăzută la art. 94 alin. (2), întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România, în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (5), propune Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup posibile măsuri și calendarul de implementare al acestora pentru a se asigura că entitatea respectivă respectă cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, exprimate ca procent din valoarea totală a expunerii la risc, calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și, după caz, cerința amortizorului combinat și cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> și art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> din prezenta lege, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale prevăzut la art. 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare.

(4) Calendarul pentru implementarea măsurilor propuse potrivit alin. (3) ia în considerare cauzele care au determinat obstacolul semnificativ.

(5) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, evaluează eficacitatea măsurilor propuse, potrivit

alin. (3), pentru gestionarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.

(6) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (5) se realizează după consultarea de către structura care exercită funcția de rezoluție a structurii care exercită funcția de supraveghere.”

**60. Articolul 103 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 103. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup și autoritățile de rezoluție ale filialelor iau decizia comună în termen de 4 luni de la transmiterea de observații de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană.

(2) În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană nu a prezentat observații, decizia comună se ia în termen de o lună de la data expirării perioadei de 4 luni prevăzute la art. 101 alin. (1).

(3) Decizia comună privind obstacolele din calea posibilității de soluționare, cauzate de o situație prevăzută la art. 94 alin. (2), se adoptă în termen de două săptămâni de la data la care întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană prezintă eventuale observații în conformitate cu prevederile art. 101.

(4) Decizia comună trebuie să fie motivată și formalizată într-un document care va fi transmis de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană.

(5) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, poate solicita asistența Autorității bancare europene, în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010.”

**61. Articolul 104 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 104. – În absența unei decizii comune, în termenul aplicabil prevăzut la art. 103, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate potrivit dispozițiilor art. 95 la nivelul grupului.”

**62. Articolul 106 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 106. – (1) Dacă în termenul aplicabil prevăzut la art. 103 o autoritate de rezoluție a solicitat medierea Autorității bancare europene cu privire la măsurile prevăzute la art. 96 lit. g), h) sau m) potrivit dispozițiilor art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(2) Termenul aplicabil prevăzut la art. 103 se consideră perioada de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună, fără a aduce atingere prevederilor art. 18 alin. (5) din Directiva 2014/59/UE.

(4) În absența unei decizii a Autorității bancare europene, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup.”

**63. După articolul 107 se introduce un nou articol, art. 107<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 107<sup>1</sup>. – (1) În absența unei decizii comune și după expirarea termenului prevăzut de prevederile care transpun art. 18 alin. (5) din Directiva 2014/59/UE cu modificările și completările ulterioare în legislația statelor membre, Banca Națională a României nu mai poate solicita medierea Autorității bancare europene.

(2) Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, este consultată de către o autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, de către o autoritate de rezoluție la nivelul unui grup de rezoluție, în legătură cu măsurile adecvate care trebuie aplicate potrivit prevederilor care transpun art. 17 alin. (4) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, cu modificările și completările ulterioare în legislația statelor membre, unei filiale care nu este entitate de rezoluție sau unei entități de rezoluție din cadrul grupului, Banca Națională a României participă în cadrul procesului de consultare potrivit competențelor deținute.”

**64. La Titlul II Capitolul II Secțiunea a 3-a, denumirea paragrafului 3.3. se modifică și va avea următorul cuprins:**

**„3.3. Competența de a aborda sau de a înlătura obstacole din calea posibilităților de soluționare în cazul unui grup, în situația în care Banca Națională a României este autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, la nivel de grup de rezoluție”**

**65. Articolul 108 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 108. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, la nivelul unui grup de rezoluție, împreună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție ale filialelor, după consultarea cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursalele semnificative,

analizează evaluarea prevăzută la art. 91 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu celelalte autorități cu privire la aplicarea măsurilor identificate potrivit dispozițiilor art. 95 asupra entităților de rezoluție și filialelor acestora care sunt entități prevăzute la art. 1 alin. (1) și care fac parte din grup și care sunt în responsabilitatea acesteia.”

**66. Articolul 109 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 109. – În cazul în care o sucursală semnificativă este situată în România, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție din România, cooperează cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție implicate, în analiza evaluării prevăzute la art. 91 în cadrul colegiului de rezoluție, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă din România.”

**67. Articolul 110 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 110. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, la nivelul unui grup de rezoluție, transmite entităților din grup aflate în jurisdicția sa raportul primit de la autoritatea de rezoluție a grupului, care l-a întocmit potrivit prevederilor care au transpus art. 18 paragraf (2) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, în legislația statului membru în care este stabilită.

(2) În cazul în care un obstacol care afectează posibilitatea de soluționare a grupului este cauzat de situația în care se află o entitate a grupului, persoană juridică română, așa cum este prevăzută la art. 94 alin. (2), iar Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, în calitate de autoritate de rezoluție la nivelul unui grup de rezoluție, este consultată de către autoritatea de rezoluție a grupului cu privire la obstacolul respectiv, Banca Națională a României participă în cadrul procesului de consultare potrivit competențelor deținute.”

**68. După articolul 110, se introduce un nou articol, art. 110<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 110<sup>1</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, de autoritate de rezoluție la nivelul unui grup de rezoluție, evaluează eficacitatea măsurilor propuse de întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, potrivit prevederilor care transpun art. 17 alin. (3) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, în legislația statului membru în care aceasta este stabilită, pentru gestionarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.

(2) Banca Națională a României se asigură că evaluarea prevăzută la alin. (1) se realizează de către structura care exercită funcția de rezoluție după consultarea structurii care exercită funcția de supraveghere.”

**69. Articolul 111 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 111. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, la nivelul unui grup de rezoluție împreună cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, depune toate diligențele pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitoare la identificarea obstacolelor pe care aceste autorități le consideră ca fiind majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană cu sediul în România și a măsurilor impuse de autorități în vederea reducerii sau eliminării obstacolelor, ținând cont de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul operează.”

**70. Articolul 112 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 112. – (1) În cazul în care o sucursală semnificativă este situată în România, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă din România și în calitate de autoritate de rezoluție din România, cooperează cu autoritatea de rezoluție la nivel de grup și cu celelalte autorități de rezoluție implicate, în vederea ajungerii la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitoare la identificarea obstacolelor pe care aceste autorități le consideră ca fiind majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană și a măsurilor impuse de autorități în vederea reducerii sau eliminării obstacolelor, ținând cont de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul operează.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție cooperează cu structura care exercită funcția de supraveghere.”

**71. Articolul 113 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 113. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual sau, după caz, la nivel de grup de rezoluție, depune toate diligențele pentru a se adopta o decizie comună potrivit prevederilor art. 111, respectiv art. 112, în termenele prevăzute la art. 103. În acest sens aceasta poate solicita asistența Autorității bancare europene, în conformitate cu prevederile art. 31 lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010.”

**72. Articolul 114 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 114. – (1) În absența unei decizii comune în termenul prevăzut la art. 113, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual pentru o filială care nu este entitate de rezoluție, sau, după caz, în calitate de autoritate de rezoluție a unui grup de rezoluție, ia propria decizie privind măsurile adecvate care urmează să fie aplicate de filială la nivel individual sau la nivelul grupului de rezoluție potrivit dispozițiilor art. 95. Decizia trebuie să fie temeinic motivată și să țină cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități de rezoluție.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, pentru o filială care nu este entitate de rezoluție, transmite decizia filialei vizate, entității de rezoluție din același grup de rezoluție, autorității de rezoluție a entității de rezoluție respective și, dacă este diferită, autorității de rezoluție la nivel de grup.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unui grup de rezoluție transmite decizia entității de rezoluție.”

**73. Articolul 115 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 115. – (1) Dacă, în termenul aplicabil prevăzut la art. 113, oricare dintre autoritățile de rezoluție solicită medierea Autorității bancare europene cu privire la măsurile adecvate care trebuie luate potrivit dispozițiilor art. 96 lit. g), h) sau m), în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 1.093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, sau, după caz, de autoritate de rezoluție la nivel de grup de rezoluție, își amână decizia și așteaptă decizia pe care Autoritatea bancară europeană o poate lua în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din același regulament.

(2) Termenul aplicabil prevăzut la art. 113, se consideră perioadă de conciliere în sensul art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1.093/2010.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, sau, după caz, de autoritate de rezoluție la nivel de grup de rezoluție, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene exprimată în termen de o lună.

(4) După expirarea termenului prevăzut la art. 113 sau după ce s-a ajuns la o decizie comună, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, sau, după caz, de autoritate de rezoluție la nivel de grup de rezoluție, nu mai poate solicita medierea Autorității bancare europene în legătură cu măsurile adecvate care trebuie luate potrivit dispozițiilor art. 96 lit. g), h) sau m).

(5) În absența unei decizii a Autorității bancare europene, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție la

nivel individual, sau, după caz, de autoritate de rezoluție la nivel de grup de rezoluție.”

**74. Articolul 138 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 138. – Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere remite acordurile de sprijin financiar intragrup autorizate și orice modificări ale acestora structurii care exercită funcția de rezoluție, precum și celorlalte autorități de rezoluție relevante.”

**75. La articolul 153, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 153. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, consideră că înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere, astfel cum este prevăzută la art. 152, este insuficientă pentru remedierea situației sau în cazul în care funcționarea organului de conducere al instituției de credit este împiedicată din motive precum vacantarea simultană a tuturor posturilor în cadrul organului de conducere ori imposibilitatea membrilor acestuia de exercitare a responsabilităților încredințate, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, poate desemna unul sau mai mulți administratori temporari ai instituției de credit, printre care poate fi și Fondul de garantare a depozitelor bancare constituit potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr.39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

**76. Articolul 155 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 155. – Rolul și funcțiile administratorului temporar sunt stabilite de Banca Națională României, în calitate de autoritate competentă, la momentul desemnării acestuia și pot include evaluarea poziției financiare a instituției de credit, conducerea activității sau a unei părți a activității instituției de credit în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a instituției de credit și adoptarea de măsuri în vederea restabilirii conducerii sănătoase și prudente a activității instituției de credit, inclusiv, dacă este cazul, în vederea realizării evaluării prevăzute la art. 108 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare. Banca Națională României, în calitate de autoritate competentă, specifică, la momentul desemnării administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.”

**77. La articolul 180 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) având în vedere orizontul de timp și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia starea de dificultate majoră ar putea fi împiedicată, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv măsuri luate de către un sistem instituțional de protecție, sau prin acțiuni de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie sau măsuri de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, în conformitate cu prevederile art. 359, luate în legătură cu instituția de credit în cauză;”

**78. După articolul 182 se introduce un nou articol, art. 182<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 182<sup>1</sup>. – O instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) este lichidată în mod ordonat în conformitate cu procedura de insolvență, dacă Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. a) și b), dar că o acțiune de rezoluție nu ar fi în interesul public în conformitate cu prevederile art. 180 alin. (1) lit. c).”

**79. Articolul 184 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 184. – Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, întreprinde o acțiune de rezoluție în legătură cu o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d), atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la art. 180 alin. (1).”

**80. La articolul 185, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 185. – (1) În cazul în care instituțiile-filiale ale unei societăți holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate financiară holding intermediară, planul de rezoluție trebuie să prevadă că societatea financiară holding intermediară este identificată drept entitate de rezoluție și acțiunile de rezoluție vizând rezoluția grupului se întreprind, în raport cu societatea financiară holding intermediară, de către Banca Națională a României, atunci când este autoritate de rezoluție a societății financiare holding intermediare respective.”

**81. După articolul 185 se introduce un nou articol, art. 185<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 185<sup>1</sup>. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, întreprinde o acțiune de rezoluție cu privire la casa centrală și toate cooperativele de credit afiliate care fac parte din același grup de



rezoluție, atunci când respectivul grup de rezoluție îndeplinește în ansamblul său condițiile prevăzute la art. 180 alin. (1).”

**82. Articolul 186 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 186. – Cu respectarea dispozițiilor art. 185 și în pofida faptului că o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. c) sau d) nu îndeplinește condițiile stabilite la art. 180 alin. (1), Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, poate întreprinde acțiuni de rezoluție cu privire la acea entitate atunci când sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) entitatea este o entitate de rezoluție;

b) una sau mai multe dintre filialele entității care sunt instituții, dar care nu sunt entități de rezoluție, îndeplinesc condițiile stabilite la art. 180 alin. (1) sau, după caz, în legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 32 alin. (1) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare;

c) activele, datoriile și capitalurile proprii ale filialelor prevăzute la lit. b) sunt de așa natură, încât starea de dificultate majoră în care se află aceste filiale amenință grupul de rezoluție în ansamblul său și sunt necesare acțiuni de rezoluție cu privire la entitatea în cauză fie pentru rezoluția unor asemenea filiale care sunt instituții, fie pentru rezoluția grupului de rezoluție în ansamblul său.”

**83. După articolul 186 se introduc zece noi articole, art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 186<sup>1</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența să suspende orice obligații de plată sau de livrare care rezultă din orice contract la care o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) este parte, atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) s-a determinat că instituția de credit sau entitatea intră sau este susceptibilă de a intra într-o stare de dificultate majoră, în conformitate cu prevederile art. 180 alin. (1) lit. a);

b) nu există nicio măsură disponibilă imediat a sectorului privat prevăzută la art. 180 alin. (1) lit. b), care ar putea împiedica intrarea într-o stare de dificultate majoră a instituției de credit sau a entității;

c) exercitarea competenței de suspendare este considerată necesară pentru a se evita o deteriorare și mai mare a situației financiare a instituției de credit sau a entității;

d) exercitarea competenței de suspendare este necesară:

(i) fie pentru a efectua determinarea prevăzută la art. 180 alin. (1) lit. c);

(ii) fie pentru a alege acțiunile de rezoluție corespunzătoare sau pentru a asigura aplicarea eficientă a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluție.

(2) Banca Națională a României se asigură că exercitarea competenței de suspendare prevăzută la alin. (1) se realizează după consultarea de către structura care exercită funcția de rezoluție a structurii care exercită funcția de supraveghere. În procesul de consultare structura care exercita funcția de supraveghere trebuie să răspundă cu promptitudine la cererea de consultare.

(3) Competența de suspendare prevăzută la alin. (1) nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate următoarelor:

a) sistemelor și operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu prevederile art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare sau cu legislația altui stat membru care transpune prevederile Directivei 98/26/CE;

b) contrapărților centrale (CPC) autorizate în Uniune în temeiul art. 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și contrapărților centrale (CPC) stabilite în state terțe și recunoscute de Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (AEVMP) în conformitate cu prevederile art. 25 din regulamentul respectiv;

c) băncilor centrale.

Art. 186<sup>2</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește sfera de aplicare a competenței prevăzute la art. 186<sup>1</sup> alin. (1) în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte.

(2) În sensul alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează cu atenție dacă este adecvată extinderea sferei de aplicare a competenței de suspendare și la depozitele eligibile, așa cum sunt definite la art. 3 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 311/2015 privind schemele de garantare a depozitelor și Fondul de garantare a depozitelor bancare, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii.

(3) În sensul alin. (1) și (2), atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită competența de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele garantate, acele depozite nu sunt considerate indisponibile în sensul Legii nr. 311/2015.

(4) În cazul exercitării competenței de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele eligibile, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, se asigură că deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele respective.

(5) Cuantumul zilnic adecvat prevăzut la alin. (4) se stabilește de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de la caz la caz, în funcție de situația specifică a instituției de credit supusă rezoluției și de condițiile economice și financiare existente la momentul stabilirii cuantumului respectiv.

Art. 186<sup>3</sup>. – (1) Perioada de suspendare, prevăzută la art. 186<sup>1</sup> alin. (1), este cât mai scurtă posibil și nu depășește perioada minimă pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, o consideră necesară pentru scopurile art. 186<sup>1</sup> alin. (1) lit. c) și d) și, în orice caz, nu depășește perioada dintre data publicării notificării de suspendare, în conformitate cu prevederile art. 186<sup>6</sup>, și ora 24,00, ora oficială a României, de la finalul zilei lucrătoare următoare celei de publicare.

(2) Suspendarea încetează să producă efecte la expirarea perioadei de suspendare prevăzute la alin. (1).

Art. 186<sup>4</sup>. – (1) Atunci când își exercită competența prevăzută la art. 186<sup>1</sup> alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ține cont de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare și ia în considerare legislația națională care protejează drepturile creditorilor și egalitatea de tratament a creditorilor în procedura de insolvență.

(2) În sensul alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are în vedere, în special, aplicarea potențială a procedurilor de insolvență în ceea ce privește instituția de credit sau entitatea, ca urmare a determinării prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. c), și ia măsurile pe care le consideră adecvate pentru a asigura o coordonare corespunzătoare cu autoritățile administrative sau judiciare naționale.

Art. 186<sup>5</sup>. – (1) În cazul în care obligațiile de plată sau de livrare care rezultă dintr-un contract sunt suspendate în conformitate cu prevederile art. 186<sup>1</sup> alin. (1), obligațiile de plată sau de livrare ale oricărei contrapărți la acel contract se suspendă pentru aceeași perioadă.

(2) O obligație de plată sau de livrare care ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării devine scadentă imediat după expirarea perioadei de suspendare.

Art. 186<sup>6</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, notifică fără întârziere instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) și autoritățile prevăzute la art. 444 alin. (1) lit. a) – g) atunci când își exercită competența prevăzută la art. 186<sup>1</sup> alin. (1).

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) se efectuează după ce s-a determinat că instituția de credit intră sau este susceptibilă de a intra într-o stare de dificultate majoră, în conformitate cu prevederile art. 180 alin. (1) lit. a), și înainte de luarea deciziei de rezoluție.

Art. 186<sup>7</sup>. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, publică actul prin care obligațiile sunt suspendate în conformitate cu prevederile art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup>, precum și condițiile și perioada de suspendare, prin mijloacele prevăzute la art. 446.

Art. 186<sup>8</sup>. – (1) Prevederile art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup> nu aduc atingere dispozițiilor naționale care acordă competențe de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare ale instituțiilor de credit și ale entităților prevăzute la art. 186<sup>1</sup> alin. (1) înainte de determinarea că respectivele instituții de credit sau entități intră sau sunt susceptibile de a intra într-o stare de dificultate majoră, în conformitate cu prevederile art. 180 alin. (1) lit. a), sau de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare ale instituțiilor de credit sau ale entităților care urmează să fie lichidate în cadrul procedurii de insolvență și care depășesc sfera de aplicare și perioada prevăzută la art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup>.

(2) Competențele de suspendare prevăzute la alin. (1) se exercită în conformitate cu sfera de aplicare, perioada și condițiile prevăzute în legislația națională relevantă.

(3) Prevederile art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup> nu aduc atingere condițiilor legate de competențele de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare prevăzute la alin. (1) și (2).

Art. 186<sup>9</sup>. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are dreptul să exercite, pe perioada suspendării prevăzute la art. 186<sup>1</sup> alin. (1), următoarele competențe:

a) restricționarea punerii în executare a garanțiilor reale deținute de creditorii garanți ai respectivei instituții de credit sau entități în legătură cu oricare dintre activele instituției de credit sau entității respective, pentru aceeași perioadă, situație în care se aplică prevederile art. 410 alin. (2), art. 411 și 412;

b) suspendarea dreptului de încetare a oricărei părți la un contract încheiat cu instituția de credit sau entitatea respectivă, pentru aceeași perioadă, situație în care se aplică prevederile art. 414 – 419.

Art. 186<sup>10</sup>. – În cazul în care, după ce s-a determinat că o instituție de credit sau o entitate intră sau este susceptibilă de a intra într-o stare de dificultate majoră, în conformitate cu prevederile art. 180 alin. (1) lit. a), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și-a

exercitat competența de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare în condițiile prevăzute la art. 186<sup>1</sup> alin. (1) și (2) sau la art. 186<sup>9</sup> și, dacă ulterior sunt întreprinse acțiuni de rezoluție în legătură cu instituția de credit sau entitatea respectivă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu își mai exercită competențele prevăzute la art. 406 alin. (1), la art. 410 alin. (1) sau la art. 413 în legătură cu respectiva instituție de credit sau entitate.”

**84. Articolul 187 se abrogă.**

**85. La articolul 188, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) creditorii instituției supuse rezoluției suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea inversă a priorității creanțelor acestora din cadrul procedurii de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta lege se prevede în mod expres altfel;”

**86. Articolul 201 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 201. – Înainte de a întreprinde vreo acțiune de rezoluție sau de a exercita competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367, în legătură cu o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de Banca Națională a României și de respectiva instituție de credit sau entitate, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale instituției de credit sau entității respective. Cu respectarea prevederilor art. 213 și ale art. 453 – 455, în cazul în care sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute de prezentul articol și de art. 202 – 212, evaluarea se consideră a fi definitivă.”

**87. Articolul 202 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 202. – Dacă o evaluare în conformitate cu prevederile art. 201 nu este posibilă, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, poate efectua o evaluare provizorie a activelor, datoriilor și capitalurilor proprii ale respectivei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în conformitate cu prevederile art. 209.”

**88. Articolul 204 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 204. – Scopurile evaluării sunt:

a) să sprijine evaluarea modului în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii sau de

conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367;

b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să contribuie la fundamentarea deciziei privind acțiunea de rezoluție adecvată de întreprins în legătură cu instituția de credit sau cu entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

c) în cazul exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367, să contribuie la fundamentarea deciziei privind măsura în care sunt anulate sau diluate acțiunile sau alte instrumente de proprietate, precum și măsura în care are loc reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367;

d) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, să contribuie la fundamentarea deciziei privind măsura în care are loc reducerea valorii sau conversia datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne;

e) în cazul aplicării instrumentului instituției-punte sau instrumentului de separare a activelor, să contribuie la fundamentarea deciziei privind activele, drepturile, obligațiile, acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și a deciziei privind valoarea oricăror contraprestații ce trebuie plătite instituției supuse rezoluției sau, după caz, proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a afacerii, să contribuie la fundamentarea deciziei privind activele, drepturile, obligațiile, acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și să furnizeze informații care să permită Băncii Naționale a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, să determine care sunt condițiile comerciale în sensul art. 223 – 235;

g) în toate situațiile, să asigure că orice pierderi privind activele instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sunt recunoscute în întregime în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367.”

#### **89. Articolul 205 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 205. – Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii Europene privind ajutorul de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de nerambursare și mărimea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar sau asigurare de lichiditate în situații de urgență din partea băncii centrale sau orice formă de asigurare de lichiditate din

partea băncii centrale oferită cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din momentul în care se întreprinde acțiunea de rezoluție sau în care se exercită competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367.

În plus, evaluarea ține seama de faptul că, în cazul aplicării oricărui instrument de rezoluție:

a) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, și Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitatea sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, acționând potrivit prevederilor art. 536 și 537, pot recupera, de la instituția supusă rezoluției, orice cheltuieli rezonabile suportate în mod justificat, în conformitate cu prevederile art. 220;

b) Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitatea sa de administrator al fondului de rezoluție bancară, poate percepe dobânzi, taxe și comisioane, după caz, în legătură cu orice împrumuturi sau garanții furnizate instituției supuse rezoluției, în conformitate cu prevederile art. 536 și 537.”

**90. Articolul 212 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 212. – Fără a aduce atingere prevederilor art. 201, evaluarea provizorie efectuată în conformitate cu prevederile art. 209 și 210 constituie temei pentru ca Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, să întreprindă acțiuni de rezoluție, inclusiv să preia controlul unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care intră într-o stare de dificultate majoră, sau să își exercite competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367.”

**91. Articolul 213 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 213. – Evaluarea face parte integrantă din decizia de aplicare a unui instrument de rezoluție sau de exercitare a unei competențe de rezoluție sau din decizia de exercitare a competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367.

Evaluarea în sine nu poate fi contestată separat, dar poate fi contestată împreună cu decizia luată, în conformitate cu dispozițiile art. 453 – 455.”

**92. Articolul 215 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 215. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, decide să aplice un instrument de rezoluție unei instituții de credit sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), iar acțiunea de rezoluție respectivă ar duce la suportarea unor

pierderi de către creditorii sau la conversia creanțelor acestora, Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, își exercită competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367 imediat înainte sau odată cu aplicarea instrumentului de rezoluție.”

**93. La articolul 221, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte instrumente de datorie care pot face obiectul recapitalizării interne au contribuit, prin reducerea valorii acestor instrumente, prin conversie sau prin alte modalități, la absorbția pierderilor și recapitalizarea instituției supuse rezoluției, cu cel puțin 8% din totalul datoriilor inclusiv fondurile proprii ale instituției respective, contribuție evaluată, la momentul întreprinderii acțiunii de rezoluție, în conformitate cu evaluarea prevăzută la art. 201 – 213;”

**94. La articolul 231 alineatul (1), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 231. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, nu a finalizat evaluarea achiziției deținerii calificate prevăzute la art. 230, de la data transferului de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate, aferent aplicării instrumentului de vânzare a afacerii de către Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:”

**95. La articolul 231 alineatul (2), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„c) în cazul în care cumpărătorul nu finalizează respectiva cesionare în termenul stabilit potrivit lit.b), atunci Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate competentă, poate impune cumpărătorului sancțiunile și măsurile sancționatoare pentru încălcarea cerințelor privind notificarea achiziției, respectiv a cedării unei dețineri calificate, prevăzute la art. 229 alin. (1) lit. b) – d) și f) și alin. (2) lit. a) și c), la art. 229<sup>1</sup> lit. a) și b) și la art. 234 alin. (4) – (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare. Respectivele sancțiuni și/sau măsuri sancționatoare sunt impuse cu acordul membrului conducerii executive care asigură coordonarea structurii care exercită funcția de rezoluție.”



**96. La articolul 251 alineatul (1), literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„d) Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate de rezoluție, aprobă strategia și profilul de risc ale instituției-punte;

e) instituția-punte este autorizată, dacă este cazul, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, cu reglementările emise de Banca Națională a României în aplicarea acesteia sau cu legislația privind piața de capital, și deține autorizațiile necesare pentru desfășurarea activităților sau furnizarea serviciilor aferente elementelor preluate în urma unui transfer efectuat conform prevederilor art. 383 și 384;”

**97. La articolul 251, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) În cazul în care este necesar pentru a îndeplini obiectivele rezoluției, instituția-punte poate fi constituită și autorizată fără ca aceasta să respecte, pentru o perioadă scurtă de timp, la începutul funcționării sale, cerințele cuprinse în actele normative prevăzute la alin. (1) lit. e) și f). În acest sens, membrul conducerii executive care asigură coordonarea structurii din cadrul Băncii Naționale a României care exercită funcția de rezoluție transmite o cerere către membrul conducerii executive care asigură coordonarea structurii din cadrul Băncii Naționale a României care exercită funcția de supraveghere. Dacă decide să acorde o astfel de autorizație, Banca Națională a României, în calitate sa de autoritate competentă, indică intervalul în care instituția-punte este scutită de respectarea cerințelor respectivelor prevederi legale.”

**98. Articolul 261 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 261. – Îndeplinirea de către acționarii instituției de credit-punte, autorități publice și/sau Fondul de garantare a depozitelor bancare, a criteriilor prevăzute la art. 26 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, este prezumată.”

**99. Articolul 262 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 262. – Prin derogare de la prevederile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, se pronunță cu privire la autorizarea instituției de credit-punte în cel mai scurt timp posibil de la transmiterea de către membrul conducerii executive care asigură

coordonarea structurii care exercită funcția de rezoluție a documentației la care se face referire la art. 264 și având în vedere decizia sa, în calitate de autoritate de rezoluție, privind aprobarea elementelor referitoare la funcționarea instituției-punte prevăzute la art. 251 alin. (1) lit. a) – d).”

**100. Articolul 263 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 263. – (1) Prin derogare de la prevederile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, o instituție-punte sau o instituție de credit-punte se poate constitui ca societate pe acțiuni cu acționar unic.

(2) Dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică în cazul instituției-punte sau al instituției de credit-punte. Dispozițiile art. 12 alin. (2) și ale art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător instituției-punte.”

**101. Articolul 266 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 266. – Începerea desfășurării activității de către instituția de credit-punte autorizată în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, are loc în prima zi lucrătoare ce urmează datei înmatriculării instituției de credit-punte în registrul comerțului.”

**102. Articolul 267 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 267. – (1) În cazul în care vânzarea instituției de credit-punte autorizate în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, se realizează prin vânzarea acțiunilor, de la momentul vânzării acestora, instituția de credit care a funcționat ca instituție de credit-punte trebuie să îndeplinească toate condițiile prevăzute de aceeași ordonanță de urgență și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, pentru funcționarea unei instituții de credit. În aplicarea prevederilor art. 93 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, capitalul inițial minim ce trebuie avut în vedere este cel prevăzut pentru categoria corespunzătoare din cele enumerate la art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, căreia îi aparține instituția de credit în cauză.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) valabilitatea autorizației instituției de credit care a funcționat ca instituție de credit-punte nu încetează

de drept, autorizația respectivă producând în continuare efecte, pe o perioadă nedeterminată.”

**103. La articolul 282, litera b) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„b) conversia în titluri de capital sau reducerea valorii principalului creanțelor sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate:

(i) către o instituție de credit-punte, în vederea realizării unui aport de capital la respectiva instituție-punte; sau

(ii) în cadrul instrumentului de vânzare a afacerii sau al instrumentului de separare a activelor.”

**104. La articolul 286 alineatul (1), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„f) datorii cu o scadență reziduală mai mică de 7 zile față de sistemele sau operatorii de sisteme desemnați în conformitate cu prevederile art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare sau cu prevederile legislației altui stat membru care transpune prevederile Directivei 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme și care rezultă din participarea la un astfel de sistem sau față de contrapărți centrale autorizate în Uniune în temeiul art. 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, cu modificările ulterioare și față de contrapărți centrale din state terțe recunoscute de Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP) în temeiul art. 25 din regulamentul respectiv.”

**105. La articolul 286 alineatul (1), după litera g) se introduce o nouă literă, lit. h), cu următorul cuprins:**

„h) datorii către instituții sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care fac parte din același grup de rezoluție, fără a fi ele însele entități de rezoluție, indiferent de scadența lor, cu excepția cazului în care aceste datorii au un rang de prioritate inferior rangului pe care îl au datoriile negarantate obișnuite potrivit prevederilor procedurii de insolvență, în vigoare la data intrării în vigoare a prezentei legi; în cazul în care se aplică excepția prevăzută anterior, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unei filiale, persoană juridică română, care nu este o entitate de rezoluție, evaluează dacă valoarea elementelor care sunt conforme cu prevederile art. 295<sup>28</sup> este suficientă pentru a sprijini punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate;”

**106. La articolul 286, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(7) Fără a aduce atingere dispozițiilor privind expunerile mari din cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și din cadrul reglementărilor în materie emise de Banca Națională a României, pentru a se asigura posibilități de soluționare a instituțiilor de credit și a grupurilor, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, limitează, în conformitate cu prevederile art. 96 lit. b) din prezenta lege, măsura în care alte instituții dețin datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, cu excepția datoriilor care sunt deținute la entități care fac parte din același grup.”

**107. La articolul 287, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1<sup>1</sup>), cu următorul cuprins:**

„(1<sup>1</sup>) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează cu atenție dacă datoriile față de instituțiile sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), care fac parte din același grup de rezoluție, fără a fi ele însele entități de rezoluție și care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în temeiul art. 286 alin. (1) lit. h), trebuie excluse total sau parțial, în temeiul alin. (1) lit. a) – d), pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluție.”

**108. La articolul 287, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide să excludă, integral sau parțial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul alin. (1), nivelul reducerii valorii sau conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne poate fi crescut pentru a ține seama de excluderile respective, cu condiția ca nivelul reducerii valorii sau conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne să respecte principiul prevăzut la art. 188 lit. g).”

**109. Articolul 288 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 288. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide să excludă, integral sau parțial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne cu respectarea art. 285 – 295, iar pierderile care ar fi fost suportate de datoriile respective nu au fost transferate complet altor creditori, fondul de rezoluție bancară poate contribui cu un

aport în beneficiul instituției supuse rezoluției pentru atingerea unuia sau ambelor dintre următoarele scopuri:

a) de a acoperi orice pierderi care nu au fost absorbite de datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne și de a restabili la zero valoarea activului net al instituției supuse rezoluției în conformitate cu prevederile art. 311 lit. a);

b) de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau de capital în instituția supusă rezoluției, pentru a recapitaliza instituția de credit respectivă, în conformitate cu prevederile art. 311 lit. b).”

**110. La articolul 289, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte instrumente de datorie care pot face obiectul recapitalizării interne au contribuit, prin reducerea valorii acestor instrumente, prin conversie sau prin alte modalități, la absorbția pierderilor și recapitalizarea instituției supuse rezoluției, cu cel puțin 8% din totalul datoriilor inclusiv fonduri proprii ale instituției respective, contribuție evaluată, la momentul întreprinderii acțiunii de rezoluție, în conformitate cu evaluarea prevăzută la art. 201 – 213; și”

**111. După articolul 295 se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>1</sup>. „Vânzarea datoriilor eligibile subordonate către clienții de tip retail”, cuprinzând articolele 295<sup>1</sup> – 295<sup>4</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>1</sup>. – O persoană juridică română, vânzător de datorii eligibile care îndeplinesc toate condițiile prevăzute la art. 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, cu excepția celor prevăzute la art. 72a alin. (1) lit. b) și la art. 72b alin. (3) – (5) din regulamentul respectiv, vinde aceste datorii unui client de tip retail, astfel cum este definit la art. 3 alin. (1) pct. 10 din Legea nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, numai în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 295<sup>2</sup>.

Art. 295<sup>2</sup>. – În aplicarea prevederilor art. 295<sup>1</sup> trebuie îndeplinite condițiile următoare pentru vânzarea către clienți de tip retail, din România:

a) sunt îndeplinite cerințele prevăzute la art. 87 alin. (3) și (4) din Legea nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare;

b) quantumul nominal minim al unor astfel de instrumente de datorie este de cel puțin 50.000 EUR.

Art. 295<sup>3</sup>. – Prevederile art. 295<sup>1</sup> și 295<sup>2</sup> nu se aplică datoriilor prevăzute la respectivele articole, emise înainte de data de 28 decembrie 2020.

Art. 295<sup>4</sup>. – Autoritatea de Supraveghere Financiară și Banca Națională a României își comunică reciproc constatările cu privire la posibilele încălcări ale Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește vânzările de instrumente prevăzute la art. 295<sup>1</sup>, aflate în aria de competență a Autorității de Supraveghere Financiară sau a Băncii Naționale a României conform prevederilor art. 2 alin. (1) – (3) din Legea nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare.”

**112. După articolul 295<sup>4</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>2</sup>. „Aplicarea și calcularea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile”, cuprinzând articolul 295<sup>5</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>5</sup>. – (1) Instituțiile de credit și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) îndeplinesc, în permanență, cerința privind fondurile proprii și datoriile eligibile în conformitate cu prevederile prezentului articol și ale art. 295<sup>6</sup> – 295<sup>45</sup>.

(2) Cerința prevăzută la alin. (1) se calculează în conformitate cu prevederile art. 295<sup>18</sup>, 295<sup>19</sup> sau 295<sup>21</sup>, după caz, drept sumă a fondurilor proprii și a datoriilor eligibile și se exprimă ca procent din:

a) valoarea totală a expunerii la risc a entității prevăzute la alin. (1), calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare; și

b) indicatorul de măsurare a expunerii totale, al entității relevante prevăzute la alin. (1), calculat în conformitate cu prevederile art. 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare.

(3) Instituțiile de credit și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) îndeplinesc simultan nivelurile care rezultă din cele două baze de măsurare.”

**113. După articolul 295<sup>5</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>3</sup>. „Exceptare de la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile”, cuprinzând articolul 295<sup>6</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>6</sup>. – (1) Fără a aduce atingere prevederilor art. 295<sup>5</sup> alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, acordă exceptare băncilor de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate și care nu au permisiunea de a atrage depozite, de la obligația de a îndeplini, în permanență, cerința privind fondurile proprii și datoriile eligibile, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) aceste instituții de credit vor fi lichidate prin aplicarea procedurii de insolvență sau prin alte tipuri de proceduri stabilite pentru acestea și puse în aplicare în conformitate cu prevederile art. 223 – 235, art. 239 – 250, precum și ale art. 268 – 280; și

b) procedura prevăzută la lit. a) asigură suportarea pierderilor de către creditorii acestor instituții de credit, inclusiv de către deținătorii de

obligațiuni garantate, dacă este cazul, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

(2) Instituțiile de credit exceptate de la cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) nu se includ în consolidarea prevăzută la art. 295<sup>26</sup> alin. (1).”

**114. După articolul 295<sup>6</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>4</sup>. „Datoriile eligibile pentru entitățile de rezoluție”, cuprinzând articolele 295<sup>7</sup> – 295<sup>15</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>7</sup>. – (1) Datoriile se includ în suma fondurilor proprii și a datoriilor eligibile ale unei entități de rezoluție numai dacă acestea îndeplinesc condițiile din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, prevăzute la art. 72a, 72b, cu excepția lit. d) de la alin. (2) și art. 72c.

(2) Prin excepție de la alin. (1), în cazul în care prezenta lege se referă la cerințele prevăzute la art. 92a sau 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, pentru scopul respectivelor articole, datoriile eligibile sunt cele definite la art. 72k din regulamentul anterior menționat și determinate în conformitate cu Partea a doua Titlul I Capitolul 5a din același regulament.

Art. 295<sup>8</sup>. – (1) Datoriile care provin din instrumente de datorie cu instrumente financiare derivate încorporate, cum ar fi produsele structurate, care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 295<sup>7</sup> alin. (1), cu excepția celei prevăzute de art. 72a alin. (2) lit. l) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, se includ în suma fondurilor proprii și a datoriilor eligibile doar dacă este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

a) valoarea principalului obligației care provine din instrumentul de datorie este cunoscută la momentul emiterii, este fixă sau în creștere și nu este afectată de nicio caracteristică a instrumentului derivat încorporat, iar valoarea totală a obligației care provine din instrumentul de datorie inclusiv instrumentul derivat încorporat, poate fi evaluată zilnic prin referință la o piață bidirecțională activă și lichidă pentru un instrument echivalent fără risc de credit, în conformitate cu prevederile art. 104 și 105 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare; sau

b) instrumentul de datorie include o clauză contractuală care precizează că valoarea creanței în caz de insolvență sau de rezoluție a emitentului este fixă sau în creștere și nu depășește suma plătită inițial.

(2) Instrumentele de datorie prevăzute la alin. (1), inclusiv instrumentele derivate încorporate aferente acestora, trebuie să nu facă obiectul niciunui acord de compensare, iar evaluarea unor astfel de instrumente trebuie să nu facă obiectul art. 327.

(3) Datoriile prevăzute la alin. (1) sunt incluse în suma fondurilor proprii și a datoriilor eligibile doar în ceea ce privește partea datoriei care corespunde valorii principalului prevăzut la alin. (1) lit. a) ori valorii fixe sau în creștere prevăzute la alin. (1) lit. b).

Art. 295<sup>9</sup>. – Atunci când datoriile sunt emise de o filială stabilită în Uniunea Europeană a unei entități de rezoluție, persoană juridică română, către unul dintre acționarii existenți care nu face parte din același grup de rezoluție și respectiva filială face parte din același grup de rezoluție ca și entitatea de rezoluție, persoană juridică română, datoriile respective se includ în suma fondurilor proprii și a datoriilor eligibile ale respectivei entități de rezoluție, inclusiv a instrumentelor eligibile subordonate, cu condiția îndeplinirii următoarelor cerințe:

a) datoriile sunt emise în conformitate cu prevederile art. 295<sup>28</sup> alin. (2) sau cu prevederile din legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 45f alin. (2) lit. a) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare;

b) exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie în legătură cu respectivele datorii, în conformitate cu prevederile art. 358 – 367 sau art. 375 – 382 sau cu prevederile din legislația altui stat membru care transpune prevederile art. 59 sau 62 din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;

c) datoriile respective nu depășesc o valoare determinată prin scăderea:

(i) sumei datoriilor emise către și achiziționate de entitatea de rezoluție, persoană juridică română, fie direct, fie indirect, prin intermediul altor entități din cadrul aceluiași grup de rezoluție și a fondurilor proprii emise în conformitate cu prevederile art. 295<sup>28</sup> alin. (3) din

(ii) valoarea cerinței prevăzută la art. 295<sup>27</sup> sau în cadrul prevederilor care transpun art. 45f alin. (2) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, în legislația altor state membre.

Art. 295<sup>10</sup>. – (1) Fără a aduce atingere cerinței minime prevăzute la art. 295<sup>19</sup> sau la art. 295<sup>25</sup> alin. (1) lit. a), după caz, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție se asigură ca entitățile de rezoluție, persoane juridice române, care sunt entități din categoria G-SII sau entități de rezoluție care fac obiectul art. 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup>, îndeplinesc o parte a cerinței prevăzute la art. 295<sup>26</sup>, egală cu 8% din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii prevăzute la art. 295<sup>9</sup>.



(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție poate permite ca un nivel mai mic de 8% din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, dar mai mare decât valoarea rezultată din aplicarea formulei  $(1 - (X1/X2)) \times 8\%$  din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, să fie îndeplinit de entitățile de rezoluție, persoane juridice române, care sunt instituții de tip G-SII sau entități de rezoluție care fac obiectul art. 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup>, folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii prevăzute la art. 295<sup>9</sup>, cu condiția ca toate condițiile prevăzute la art. 72b alin.(3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, să fie îndeplinite, unde, având în vedere reducerea care este posibilă în temeiul art. 72b alin. (3) din regulamentul menționat:

$X1 = 3,5\%$  din valoarea totală a expunerii la risc, calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare; și

$X2 =$  suma dintre 18% din valoarea totală a expunerii la risc, calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și valoarea cerinței amortizorului combinat.

(3) În cazul entităților de rezoluție, persoane juridice române, care fac obiectul prevederilor art. 295<sup>19</sup>, atunci când aplicarea prevederilor alin. (1) conduce la o cerință mai mare de 27% din valoarea totală a expunerii la risc, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, limitează acea parte a cerinței prevăzute la art. 295<sup>26</sup> care urmează să fie îndeplinită prin utilizarea de fonduri proprii, de instrumente eligibile subordonate sau de datorii prevăzute la art. 295<sup>9</sup>, la o valoare egală cu 27% din valoarea totală a expunerii la risc, dacă aceasta a estimat că:

a) accesul la Fondul de rezoluție bancară nu este avut în vedere în planul de rezoluție ca o opțiune pentru soluționarea respectivei entități de rezoluție; și

b) în cazul în care lit. a) nu se aplică, cerința prevăzută la art. 295<sup>26</sup> îi permite respectivei entități de rezoluție, persoană juridică română, să îndeplinească cerințele prevăzute la art. 289 sau 292, după caz.

(4) Atunci când efectuează analiza prevăzută la alin. (3), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia în considerare și riscul unui impact disproporționat asupra modelului de afaceri al entității de rezoluție în cauză.

(5) Prevederile alin. (3) nu se aplică în cazul entităților de rezoluție care fac obiectul art. 295<sup>20</sup>.

Art. 295<sup>11</sup>. – (1) În cazul entităților de rezoluție, persoane juridice române, care nu sunt nici instituții de tip G-SII, nici entități de rezoluție care fac obiectul prevederilor art. 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup>, Banca Națională a României, în

calitate de autoritate de rezoluție, poate decide ca o parte a cerinței prevăzute la art. 295<sup>26</sup>, până la maximum dintre nivelul de 8% din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii și nivelul rezultat din aplicarea formulei prevăzute la art. 295<sup>13</sup>, să fie îndeplinită folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate, sau datorii prevăzute la art. 295<sup>9</sup>, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) datoriile nesubordonate prevăzute la art. 295<sup>7</sup> și 295<sup>8</sup> au același rang în ordinea de plată a creanțelor prevăzută la art. 161 sau, după caz, art. 234 din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare ca și anumite datorii care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu prevederile art. 286 sau 287;

b) există riscul ca, în urma exercitării planificate a competențelor de reducere a valorii și de conversie în legătură cu datoriile nesubordonate care nu sunt excluse de la exercitarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu prevederile art. 286 sau 287, creditorii ale căror creanțe rezultă din respectivele obligații, să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri de insolvență;

c) suma fondurilor proprii și a altor datorii subordonate nu depășește valoarea necesară pentru a asigura că, creditorii prevăzuți la lit. b), nu suportă pierderi al căror nivel îl depășește pe cel pe care l-ar fi suportat în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri de insolvență.

(2) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește că, dintr-o categorie de datorii care include datorii eligibile, quantumul datoriilor care sunt excluse sau prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu prevederile art. 286 sau 287, se ridică în total la peste 10% din categoria respectivă, aceasta trebuie să evalueze riscul prevăzut la alin. (1) lit. b).

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate evalua riscul prevăzut de alin. (1) lit. b) și în cazul în care pragul de 10% prevăzut la alin. (2) nu este depășit.

Art. 295<sup>12</sup>. – (1) În aplicarea prevederilor art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> și 295<sup>13</sup>, datoriile care provin din instrumente financiare derivate se includ în totalul datoriilor în condițiile recunoașterii depline a drepturilor contractuale de compensare ale contrapărții.

(2) Fondurile proprii ale unei entități de rezoluție, persoană juridică română, luate în calcul pentru îndeplinirea cerinței amortizorului combinat, sunt eligibile pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute la art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> și 295<sup>13</sup>.

Art. 295<sup>13</sup>. – Prin excepție de la art. 295<sup>10</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate decide ca o entitate de rezoluție, persoană juridică română, care este o instituție de tip G-SII sau o entitate de rezoluție care face obiectul prevederilor art. 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup>, să îndeplinească cerința prevăzută la art. 295<sup>26</sup> folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii prevăzute la art. 295<sup>9</sup>, în măsura în care, ca urmare a obligației entității de rezoluție de a se conforma cerinței amortizorului combinat, cerinței prevăzute la art. 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și cerințelor prevăzute la art. 295<sup>19</sup> și la 295<sup>26</sup> din prezenta lege, suma respectivelor fonduri proprii, instrumente și datorii nu depășește valoarea cea mai mare dintre:

- a) 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii ale entității; sau
- b) valoarea care rezultă din aplicarea formulei  $Ax2 + Bx2 + C$ , unde A, B și C au următoarele valori:

A = valoarea rezultată din cerința prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare;

B = valoarea rezultată din cerința prevăzută la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>4</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

C = valoarea rezultată din cerința amortizorului combinat.

Art. 295<sup>14</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate exercita competența prevăzută la art. 295<sup>13</sup> cu privire la toate entitățile de rezoluție, persoane juridice române, care sunt instituții de tip G-SII sau cărora li se aplică prevederile art. 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup> și care îndeplinesc una dintre condițiile prevăzute la alin. (2), pentru care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină cerința prevăzută la art. 295<sup>26</sup>.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia în considerare următoarele condiții:

a) în cursul evaluării posibilității de soluționare din ciclurile anterioare de planificare au fost identificate obstacole semnificative și, fie:

(i) nu a fost luată nicio măsură de remediere în urma aplicării măsurilor prevăzute la art. 96, în termenul impus de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție; fie

(ii) obstacolele semnificative identificate nu pot fi abordate folosind una dintre măsurile prevăzute la art. 96, iar exercitarea competenței prevăzute la art. 295<sup>13</sup> ar compensa parțial sau total impactul negativ al obstacolelor semnificative asupra posibilității de soluționare;

b) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, apreciază că fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție preferate

aferente entității de rezoluție sunt limitate, având în vedere dimensiunea entității, gradul său de interconectare, natura, amploarea, riscurile și complexitatea activităților sale, statutul său juridic și structura acționariatului său; sau

c) cerința prevăzută la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare reflectă faptul că entitatea de rezoluție, persoană juridică română, care este o instituție de tip G-SII sau care face obiectul cerinței prevăzute la art. 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup> se numără printre primele 20% cele mai riscante dintre instituțiile pentru care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină cerința prevăzută art. 295<sup>5</sup> alin. (1).

(3) În scopul stabilirii procentului prevăzut la alin. (2) lit. c), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, rotunjește numărul care rezultă din calcul, în sus până la cel mai apropiat număr întreg.

Art. 295<sup>15</sup>. – (1) Banca Națională a României se asigură că deciziile prevăzute la art. 295<sup>11</sup> și 295<sup>13</sup> se iau după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

(2) În vederea luării deciziilor prevăzute la alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție ia în considerare și următoarele aspecte:

a) dimensiunea pieței pentru instrumentele de fonduri proprii și instrumentele eligibile subordonate ale entității de rezoluție, prețul unor astfel de instrumente, în cazul în care există, și timpul necesar pentru a executa eventualele tranzacții necesare în vederea respectării deciziei;

b) valoarea instrumentelor de datorie eligibile care întrunesc toate condițiile prevăzute la art. 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, cu o scadență reziduală mai mică de un an începând de la data deciziei, cu scopul de a face ajustări cantitative la cerințele prevăzute la art. 295<sup>11</sup> și 295<sup>13</sup>;

c) disponibilitatea și valoarea instrumentelor care întrunesc toate condițiile prevăzute la art. 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, altele decât cele prevăzute la art. 72b alin. (2) lit. d) din regulamentul respectiv;

d) dacă, în comparație cu fondurile proprii și datoriile eligibile ale entității de rezoluție, valoarea datoriilor care sunt excluse de la exercitarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu prevederile art. 286 sau 287 și care, potrivit prevederilor Legii nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare, au un rang de preferință egal sau inferior datoriilor eligibile având cel mai înalt rang de preferință, este semnificativă.

În cazul în care valoarea datoriilor excluse nu depășește 5% din valoarea fondurilor proprii și a datoriilor eligibile ale entității de rezoluție, se consideră că aceasta este ne semnificativă.

Dacă pragul anterior menționat este depășit, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție evaluează dacă valoarea datoriilor excluse este semnificativă;

e) modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale entității de rezoluție, precum și stabilitatea și capacitatea acesteia de a contribui la economia națională; și

f) impactul unor eventuale costuri de restructurare asupra recapitalizării entității de rezoluție.”

**115. După articolul 295<sup>15</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>5</sup>. „Determinarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile”, cuprinzând articolele 295<sup>16</sup> – 295<sup>24</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>16</sup>. – Banca Națională a României se asigură că cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) se determină după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere, pe baza următoarelor criterii:

a) necesitatea de a asigura faptul că grupul de rezoluție poate fi soluționat prin aplicarea instrumentelor de rezoluție asupra entității de rezoluție, persoană juridică română inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;

b) necesitatea de a asigura, după caz, faptul că entitatea de rezoluție, persoană juridică română și filialele sale care sunt instituții sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), dar care nu sunt entități de rezoluție, dețin suficiente fonduri proprii și datorii eligibile pentru a se asigura că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau, dacă este cazul, în situația exercitării competențelor de reducere a valorii și de conversie, pierderile pot fi absorbite, iar rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier aferente entităților, pot fi restabilite la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să desfășoare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, al reglementărilor emise de Banca Națională a României în aplicarea acesteia, sau în temeiul Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, sau al legislației din alte state membre prin care se transpun prevederile Directivei 2013/36/UE sau ale Directivei 2014/65/UE;

c) necesitatea de a asigura faptul că, în cazul în care planul de rezoluție anticipează posibilitatea ca anumite categorii de datorii eligibile să fie excluse, în temeiul art. 287, de la recapitalizarea internă sau să fie transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, entitatea de rezoluție, persoană juridică română, deține fonduri proprii și alte datorii eligibile suficiente pentru a acoperi pierderile și pentru a restabili rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier, la nivelul care să îi permită acesteia să respecte în continuare condițiile de autorizare și să desfășoare activitățile pentru care este autorizată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, al reglementărilor emise de Banca Națională a României în aplicarea acesteia sau al Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare;

d) dimensiunea, modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc al entității;

e) măsura în care intrarea în dificultate a entității ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, inclusiv prin efect de contagiune asupra altor instituții sau entități, ca urmare a interconexiunii entității cu acestea ori cu restul sistemului financiar.

Art. 295<sup>17</sup>. – (1) Atunci când planul de rezoluție prevede soluționarea printr-o strategie de rezoluție sau prin exercitarea competenței de reducere a valorii și de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, în conformitate cu prevederile art. 358 – 367, potrivit scenariului relevant dintre scenariile prevăzute la art. 51, cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) este egală cu valoarea necesară asigurării faptului că:

a) pierderile pe care le-ar putea suporta entitatea sunt acoperite în întregime («acoperirea pierderilor»);

b) entitatea de rezoluție, persoană juridică română și filialele acesteia care sunt instituții sau entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), dar care nu sunt entități de rezoluție, sunt recapitalizate la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să desfășoare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, al reglementărilor emise de Banca Națională a României în aplicarea acesteia sau în temeiul Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, precum și al legislației din alte state membre prin care se transpun prevederile Directivei 2013/36/UE sau ale Directivei 2014/65/UE sau un act legislativ echivalent, pentru o perioadă adecvată, care nu depășește un an («recapitalizare»).

(2) Atunci când planul de rezoluție prevede soluționarea prin lichidarea entității în conformitate cu procedura de insolvență sau cu altă procedură echivalentă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează dacă este justificată limitarea cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> pentru entitatea respectivă, la valoarea necesară acoperirii pierderilor, în conformitate cu prevederile alin. (1) lit. a).

(3) În evaluarea realizată potrivit alin. (2), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, analizează respectiva limitare, în special din perspectiva oricărui posibil impact asupra stabilității financiare și asupra riscului de contagiune în cadrul sistemului financiar.

Art. 295<sup>18</sup>. – (1) În cazul entităților de rezoluție, persoane juridice române, valoarea prevăzută la art. 295<sup>17</sup> alin. (1) este:

a) în scopul calculării cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> alin. (1), în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a), suma dintre:

(i) valoarea pierderilor care urmează să fie acoperite în rezoluție, care corespunde cerințelor prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>4</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție;

și

(ii) valoarea necesară recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma aplicării rezoluției să se conformeze din nou cu cerința privind rata fondurilor proprii totale prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și cu cerința prevăzută la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate; și

b) în scopul calculării cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> alin. (1), în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. b), suma dintre:

(i) valoarea pierderilor care urmează să fie acoperite în rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, aplicabilă entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție; și

(ii) valoarea necesară recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma aplicării rezoluției să se conformeze din nou cu cerința privind indicatorul efectului de levier prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, la nivelul

consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

(2) În aplicarea art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a), cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) se exprimă în termeni procentuali ca raport între valoarea calculată în conformitate cu prevederile alin. (1) lit. a) și valoarea totală a expunerii la risc.

(3) În aplicarea art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. b), cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) se exprimă în termeni procentuali ca raport între valoarea calculată în conformitate cu prevederile alin. (1) lit. b) și indicatorul de măsurare a expunerii totale.

(4) La determinarea cerinței individuale prevăzută la alin. (1) lit. b), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia în considerare cerințele prevăzute la art. 221, 289 și 292.

(5) La determinarea sumelor necesare recapitalizării, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție:

a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru valoarea totală a expunerii la risc sau pentru indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru a lua în considerare eventuale modificări rezultate în urma acțiunilor de rezoluție stabilite în planul de rezoluție, luând în considerare strategia de rezoluție preferată; și

b) ajustează valoarea care corespunde cerinței aplicabile prevăzute la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în sensul scăderii sau creșterii, pentru a stabili cerința care ar urma să fie aplicată entității de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

Banca Națională a României se asigură că ajustarea anterior menționată se realizează după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

(6) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate majora cerința prevăzută la alin. (1) lit. a), subpct. (ii), cu o valoare care să asigure că, în urma aplicării unui instrument de rezoluție, entitatea este în măsură să mențină un grad suficient de încredere a pieței pentru o perioadă considerată adecvată de către autoritatea de rezoluție dar care nu poate depăși un an.

(7) În cazul în care se aplică prevederile alin. (6), valoarea prevăzută la respectivul alineat este egală cu cerința amortizorului combinat care urmează să fie aplicată după aplicarea instrumentelor de rezoluție, din care se scade valoarea aferentă amortizorului anticiclic de capital specific instituției de credit.

(8) Valoarea prevăzută la alin. (6) se ajustează în sensul scăderii, în cazul în care, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție



determină că ar fi fezabil și credibil că o valoare mai mică este suficientă pentru a menține încrederea pieței și pentru a asigura atât continuarea furnizării de funcții critice de către instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), cât și accesul la finanțare, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție, fără recurgerea la sprijin financiar public extraordinar, altul decât utilizarea resurselor fondului de rezoluție bancară efectuată în conformitate cu prevederile art. 289, 292 și 537.

(9) Valoarea prevăzută la alin. (6) se ajustează în sensul creșterii, în cazul în care, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină că este necesară o valoare mai mare pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței pentru o perioadă considerată adecvată de către autoritatea de rezoluție, dar care nu poate depăși un an și pentru a asigura atât continuarea furnizării de funcții critice de către instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), cât și accesul acesteia la finanțare fără recurgerea la sprijin financiar public extraordinar, altul decât utilizarea resurselor fondului de rezoluție bancară, efectuată în conformitate cu prevederile art. 289, 292 și 537.

(10) Banca Națională a României se asigură că determinările realizate potrivit alin. (8) și (9) se realizează după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

Art. 295<sup>19</sup>. – (1) Pentru entitățile de rezoluție, persoane juridice române, care nu fac obiectul prevederilor art. 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și care fac parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor depășește 100 de miliarde EUR, nivelul cerinței care trebuie respectată potrivit prevederilor art. 295<sup>18</sup> este cel puțin egal cu:

a) 13,5 %, atunci când este calculat în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a); și

b) 5%, atunci când este calculat în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. b).

(2) Prin excepție de la prevederile art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>15</sup>, entitățile de rezoluție prevăzute la alin. (1) îndeplinesc cerința prevăzută la alin. (1) care este egală cu 13,5%, atunci când este calculată în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a) și cu 5%, atunci când este calculată în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. b), folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii prevăzute la art. 295<sup>9</sup>.

Art. 295<sup>20</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate decide să aplice cerințele prevăzute la art. 295<sup>19</sup> unei entități de rezoluție, persoană juridică română, care nu face obiectul

prevederilor art. 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și care face parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor se situează sub 100 de miliarde EUR și pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a evaluat-o ca fiind în mod rezonabil susceptibilă de a prezenta un risc sistemic în cazul intrării acesteia în dificultate.

(2) Banca Națională a României se asigură că decizia prevăzută la alin. (1) este luată după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

(3) La adoptarea deciziei prevăzute la alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia în considerare:

a) preponderența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;

b) măsura în care accesul la piețele de capital pentru datoriile eligibile este limitat;

c) măsura în care entitatea de rezoluție se bazează pe fondurile proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința prevăzută la art. 295<sup>26</sup>.

(4) Absența unei decizii în temeiul alin. (1) nu aduce atingere niciunei decizii adoptate în temeiul art. 295<sup>11</sup>.

Art. 295<sup>21</sup>. – (1) În cazul entităților, persoane juridice române, care nu sunt ele însele entități de rezoluție, valoarea prevăzută la art. 295<sup>17</sup> alin. (1) reprezintă:

a) în scopul calculării cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> alin. (1), în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a), suma dintre:

(i) valoarea pierderilor care urmează să fie acoperite, care corespunde cerințelor prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile entității; și

(ii) valoarea necesară recapitalizării, care îi permite entității să se conformeze din nou cu cerința privind rata fondurilor proprii totale prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și cu cerința prevăzută la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, în conformitate cu prevederile art. 358 – 367 sau după rezoluția grupului de rezoluție; și

b) în scopul calculării cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> alin. (1), în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. b), suma dintre:

(i) valoarea pierderilor care urmează să fie acoperite, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, aplicabilă entității; și

(ii) valoarea necesară recapitalizării, care permite entității să se conformeze cu cerința privind indicatorul efectului de levier prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, și după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, în conformitate cu prevederile art. 358 – 367 sau după rezoluția grupului de rezoluție.

(2) În aplicarea prevederilor art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. a), cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) se exprimă în termeni procentuali ca raport între valoarea calculată în conformitate cu prevederile alin. (1) lit. a) și valoarea totală a expunerii la risc.

(3) În aplicarea prevederilor art. 295<sup>5</sup> alin. (2) lit. b), cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) se exprimă în termeni procentuali ca raport între valoarea calculată în conformitate cu prevederile alin. (1) lit. b) și indicatorul de măsurare a expunerii totale.

(4) La determinarea cerinței individuale prevăzută la alin. (1) lit. b), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia în considerare cerințele prevăzute la art. 221, 289 și 292.

(5) La determinarea sumelor necesare recapitalizării, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție:

a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru valoarea totală a expunerii la risc sau indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru a lua în considerare eventuale modificări rezultate în urma acțiunilor de rezoluție stabilite în planul de rezoluție; și

b) ajustează valoarea care corespunde cerinței aplicabile prevăzute la art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în sensul scăderii sau creșterii, pentru a stabili cerința care ar urma să fie aplicată entității respective, după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, în conformitate cu prevederile art. 358 – 367 sau după rezoluția grupului de rezoluție.

Banca Națională a României se asigură că ajustarea anterior menționată se realizează după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

(6) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate majora cerința prevăzută la alin. (1) lit. a) subpct. (ii) cu o valoare care să asigure că, în urma exercitării competenței de reducere a valorii sau de

conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu prevederile art. 358 – 367, entitatea este în măsură să mențină un nivel suficient de încredere a pieței pentru o perioadă considerată adecvată de către autoritatea de rezoluție care nu poate depăși un an.

(7) În cazul în care se aplică prevederile alin. (6), valoarea prevăzută la respectivul alineat este egală cu cerința amortizorului combinat care urmează să se aplice după exercitarea competenței prevăzute la art. 358 – 367 sau după rezoluția grupului de rezoluție, din care se scade valoarea aferentă amortizorului anticiclic de capital specific instituției de credit.

(8) Valoarea prevăzută la alin. (6) se ajustează în sensul scăderii în cazul în care, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție determină că ar fi fezabil și credibil ca o valoare mai mică să fie suficientă pentru a menține încrederea pieței și a asigura atât continuarea furnizării de funcții critice de către instituția de credit sau de către entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), cât și accesul la finanțare, fără a recurge la sprijin financiar public extraordinar, altul decât utilizarea resurselor fondului de rezoluție bancară, efectuată în conformitate cu prevederile art. 289, 292 și 537, după exercitarea competenței prevăzute la art. 358 – 367 sau după rezoluția grupului de rezoluție.

(9) Valoarea prevăzută la alin. (6) se ajustează în sensul creșterii, în cazul în care, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină că este necesară o valoare mai mare pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței pentru o perioadă considerată adecvată de către autoritatea de rezoluție, dar care nu poate depăși un an și pentru a asigura atât continuarea furnizării funcțiilor critice de către instituția de credit sau de către entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b) – d), cât și accesul acesteia la finanțare, fără a recurge la sprijin financiar public extraordinar, altul decât utilizarea resurselor fondului de rezoluție bancară, efectuată în conformitate cu prevederile art. 289, 292 și 537.

(10) Banca Națională a României se asigură că determinările realizate potrivit alin. (8) și (9) se realizează după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

Art. 295<sup>22</sup>. – Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, anticipează că anumite categorii de datorii eligibile prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse, în totalitate sau parțial, de la recapitalizare internă, în temeiul art. 287, sau că acestea ar putea fi transferate integral unui destinatar, în cadrul unui transfer parțial, cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) este îndeplinită folosind fonduri proprii sau alte datorii eligibile care sunt suficiente pentru:

- a) a acoperi valoarea datoriilor excluse, identificate în conformitate cu prevederile art. 287;
- b) a asigura îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 295<sup>17</sup>.

Art. 295<sup>23</sup>. – (1) Orice decizie a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de a impune o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>24</sup> trebuie să fie motivată și să cuprindă o analiză a elementelor prevăzute la art. 295<sup>17</sup> – 295<sup>22</sup>.

(2) Decizia prevăzută la alin. (1) se revizuieste fără întârzieri necesare, de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, astfel încât să reflecte orice modificări ale nivelului cerinței prevăzute de art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 295<sup>24</sup>. – În aplicarea prevederilor art. 295<sup>18</sup> și 295<sup>21</sup>, cerințele de capital se interpretează în conformitate cu modul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, aplică dispozițiile tranzitorii prevăzute în Partea a zecea, Titlul I, Capitolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, precum și în legislația națională prin care au fost implementate opțiunile acordate autorităților competente prin Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare.”

**116. După articolul 295<sup>24</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>6</sup>. „Determinarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru entitățile de rezoluție ale instituțiilor de tip G-SII și filialele semnificative din Uniune ale instituțiilor de tip G-SII din afara UE”, cuprinzând articolul 295<sup>25</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>25</sup>. – (1) Pentru o entitate de rezoluție, persoană juridică română, care este o instituție de tip G-SII sau care face parte dintr-o instituție de tip G-SII, cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) cuprinde:

a) cerințele prevăzute la art. 92a și art. 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare; și

b) orice cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost determinată de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, cu privire la respectiva entitate, în conformitate cu prevederile alin. (3).

(2) Pentru o entitate, persoană juridică română, care este filială semnificativă din Uniune, a unei instituții de tip G-SII din afara UE, cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) cuprinde:

a) cerințele prevăzute la art. 92b și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare; și

b) orice cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, cu privire la respectiva entitate, în conformitate cu prevederile alin. (3) și care trebuie să fie îndeplinită folosind fonduri proprii și datorii care respectă condițiile prevăzute la art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> și art. 465.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, impune o cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile, în baza prevederilor alin. (1) lit. b) și alin. (2) lit. b), doar:

a) în măsura în care cerința prevăzută la alin. (1) lit. a) sau la alin. (2) lit.

a) nu este suficientă pentru a îndeplini condițiile prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>24</sup>, și

b) în limita necesară asigurării îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>24</sup>.

(4) În aplicarea prevederilor art. 295<sup>34</sup>, în cazul în care mai mult de o entitate G-SII, aparținând aceleiași instituții de tip G-SII sunt entități de rezoluție, dintre care, cel puțin una este persoană juridică română, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, calculează cuantumul prevăzut la alin. (3):

a) pentru fiecare entitate de rezoluție, persoană juridică română;

b) pentru întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, atunci când aceasta este persoană juridică română, ca și cum ar fi singura entitate de rezoluție din cadrul instituției de tip G-SII.

(5) Orice decizie a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de a impune o cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul alin. (1) lit. b) sau alin. (2) lit. b), trebuie să fie motivată și să cuprindă o analiză a elementelor prevăzute la alin. (3).

(6) Decizia prevăzută la alin. (5) se revizuieste fără întârzieri nenecesare, de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, astfel încât să reflecte orice modificări ale nivelului cerinței prevăzute de art. 226<sup>2</sup> – 226<sup>6</sup> din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, aplicabilă entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție sau entității, persoană juridică română, filială semnificativă din Uniune a unei instituții de tip G-SII din afara UE.”

**117. După articolul 295<sup>25</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>7</sup>. „Aplicarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităților de rezoluție”, cuprinzând articolul 295<sup>26</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>26</sup>. – (1) Entitățile de rezoluție, persoane juridice române, respectă cerințele prevăzute la art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>25</sup>, pe bază consolidată la nivelul grupului de rezoluție.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție determină pentru o entitate de rezoluție, persoană juridică română, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în conformitate cu prevederile art. 295<sup>33</sup> – 295<sup>40</sup>, cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1), pe baza cerințelor prevăzute la art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>25</sup> și a tratamentului filialelor grupului din state terțe, respectiv dacă acestea urmează să facă obiectul unei soluționări separate în conformitate cu planul de rezoluție.

(3) Pentru grupurile de rezoluție identificate în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) pct. 67<sup>2</sup> lit. b), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, decide, în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate și ale strategiei de rezoluție preferate, care dintre entitățile din grupul de rezoluție urmează să se conformeze cu cerințele prevăzute la art. 295<sup>18</sup>, 295<sup>19</sup> și art. 295<sup>25</sup> alin. (1), pentru a se asigura că grupul de rezoluție, în ansamblul său, respectă dispozițiile alin. (1) și (2), precum și modalitatea în care entitățile respective urmează să facă acest lucru în conformitate cu planul de rezoluție.”

**118. După articolul 295<sup>26</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>8</sup>. „Aplicarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție”, cuprinzând articolele 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>27</sup>. – (1) Instituțiile de credit, persoane juridice române, care sunt filiale ale unei entități de rezoluție sau ale unei entități dintr-un stat terț, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție respectă cerințele prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>24</sup>, pe bază individuală.

(2) Banca Națională a României, în calitate autoritate de rezoluție, poate decide să aplice cerința stabilită în prezentul articol în cazul unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), persoană juridică română, care este o filială a unei entități de rezoluție, dar nu este ea însăși o entitate de rezoluție.

(3) Banca Națională a României se asigură că decizia prevăzută la alin. (2) este luată după consultarea dintre structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), întreprinderile-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române, care nu sunt ele însele

entități de rezoluție, dar sunt filiale ale unor entități din state terțe, respectă cerințele prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>25</sup>, pe bază consolidată.

(5) În cazul grupurilor de rezoluție identificate în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) pct. 67<sup>2</sup> lit. b), cooperativele de credit care sunt afiliate la casa centrală, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, casa centrală care nu este ea însăși o entitate de rezoluție, precum și orice entitate de rezoluție care nu face obiectul cerinței prevăzute la art. 295<sup>26</sup> alin. (3) la nivelul unui grup de rezoluție, respectă dispozițiile art. 295<sup>21</sup> pe bază individuală.

(6) În cazul unei entități prevăzute la alin. (1) – (5), cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) se determină în conformitate cu prevederile art. 295<sup>33</sup> – 295<sup>40</sup> și art. 464 – 468, atunci când se aplică, și pe baza cerințelor prevăzute la art. 295<sup>16</sup> – 295<sup>24</sup>.

Art. 295<sup>28</sup>. – (1) În cazul entităților prevăzute la art. 295<sup>27</sup>, cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) este îndeplinită folosind unul sau mai multe dintre elementele prevăzute la alin. (2) și (3).

(2) În vederea îndeplinirii cerinței prevăzute la alin. (1), entitățile prevăzute la respectivul alineat pot utiliza datorii:

(i) față de entitatea de rezoluție și care sunt achiziționate de către aceasta, fie direct, fie indirect prin intermediul altor entități din același grup de rezoluție care au achiziționat instrumentele de datorie de la entitatea care face obiectul art. 295<sup>27</sup> sau sunt emise către un acționar existent care nu face parte din același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acesta, în măsura în care exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu prevederile art. 358 – 382 nu afectează controlul filialei, persoană juridică română, de către entitatea de rezoluție;

(ii) care îndeplinesc criteriile de eligibilitate prevăzute la art. 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, cu excepția celor prevăzute la art. 72b alin. (2) lit. b), c), k), l) și m) și alin. (3) – (5);

(iii) care, în ordinea de plată a creanțelor potrivit procedurii de insolvență au rang de preferință inferior instrumentelor de datorie care nu îndeplinesc condiția prevăzută la pct. (i) și care nu sunt eligibile pentru îndeplinirea cerințelor de fonduri proprii;

(iv) care fac obiectul competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu prevederile art. 358 – 382 într-o manieră care este în concordanță cu strategia de rezoluție a grupului de rezoluție, în special prin faptul că nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei, persoană juridică română;

(v) a căror achiziționare/dobândire în proprietate nu este finanțată în mod direct sau indirect de entitatea care face obiectul art. 295<sup>27</sup>;



(vi) care potrivit dispozițiilor sau prevederilor contractuale ce le guvernează nu indică în mod explicit sau implicit că datoriile urmează să fie rambursate, restituite sau răscumpărate, anticipat, după caz, de către entitatea care face obiectul art. 295<sup>27</sup>, în alte cazuri decât insolvența sau lichidarea respectivei entități, iar entitatea respectivă nu oferă în alt mod astfel de indicații;

(vii) care potrivit dispozițiilor sau prevederilor contractuale ce le guvernează nu dau deținătorului dreptul de a accelera viitoarele plăți programate ale dobânzii sau ale principalului, decât în caz de insolvență sau de lichidare a entității care face obiectul art. 295<sup>27</sup>; și

(viii) al căror nivel al plăților de dobânzi sau de dividende, datorate după caz, nu este modificat pe baza calității creditului entității care face obiectul art. 295<sup>27</sup> sau al întreprinderii-mamă a acesteia.

(3) În vederea îndeplinirii cerinței prevăzute la alin. (1), entitățile prevăzute la respectivul alineat pot utiliza fonduri proprii, după cum urmează:

a) fonduri proprii de nivel 1 de bază; și

b) alte fonduri proprii, care:

(i) sunt instrumente emise către sau datorii față de entități incluse în același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acestea, sau

(ii) sunt instrumente emise către sau datorii față de entități neincluse în același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acestea, în măsura în care exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu prevederile art. 358 – 382 nu afectează controlul filialei persoană juridică română, de către entitatea de rezoluție.

Art. 295<sup>29</sup>. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unei filiale, persoană juridică română, care nu este o entitate de rezoluție, poate acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea prevederilor art. 295<sup>27</sup>, în cazul în care:

a) atât filiala, cât și entitatea de rezoluție sunt stabilite în România și fac parte din același grup de rezoluție;

b) entitatea de rezoluție, persoană juridică română, respectă cerința prevăzută la art. 295<sup>26</sup>;

c) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filiala cu privire la care s-a efectuat determinarea prevăzută la art. 360, în special în situația în care entitatea de rezoluție ar face obiectul unei acțiuni de rezoluție;

d) fie entitatea de rezoluție îndeplinește cerințele Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, cu privire la gestionarea prudentă a filialei și declară, cu consimțământul prealabil al Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt ne semnificative;

e) procedurile de evaluare, măsurare și control al riscurilor aplicate de entitatea de rezoluție includ filiala; și

f) entitatea de rezoluție deține mai mult de 50% din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.

Art. 295<sup>30</sup>. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unei filiale, persoană juridică română, care nu este o entitate de rezoluție, poate de asemenea acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea art. 295<sup>27</sup>, în cazul în care:

a) atât filiala cât și întreprinderea mamă sunt stabilite în România și fac parte din același grup de rezoluție;

b) întreprinderea-mamă, persoană juridică română, respectă, pe bază consolidată, la nivelul României, cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1);

c) nu există niciun obstacol major, actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către întreprinderea-mamă către filiala cu privire la care s-a efectuat determinarea prevăzută la art. 360, în special în situația în care s-ar adopta o acțiune de rezoluție sau s-ar exercita competențele prevăzute la art. 358 în ceea ce privește întreprinderea-mamă;

d) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, cu privire la gestionarea prudentă a filialei și declară, cu consimțământul prealabil al Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;

e) procedurile de evaluare, măsurare și control al riscurilor, aplicate de întreprinderea-mamă, includ filiala; și

f) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50% din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.

Art. 295<sup>31</sup>. – (1) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 295<sup>29</sup> lit. a) și b), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unei filiale, persoană juridică română, poate permite ca cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) să fie îndeplinită integral sau parțial cu o garanție constituită de entitatea de rezoluție, care îndeplinește următoarele condiții:

a) valoarea garanției se constituie cel puțin la o valoare egală cu cea a cerinței pe care o substituie;

b) garanția se execută atunci când filiala este în imposibilitatea de a-și achita datoriile exigibile sau alte obligații care au ajuns la scadență sau atunci

când s-a efectuat o determinare, în conformitate cu prevederile art. 360, în ceea ce privește filiala, oricare dintre aceste evenimente intervine mai întâi;

c) garanția este colateralizată printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la art. 2 alin. (1) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 9/2004 privind unele contracte de garanție financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 222/2004, cu modificările și completările ulterioare, pentru un quantum de cel puțin 50% din valoarea sa;

d) colateralul care acoperă garanția îndeplinește cerințele prevăzute la art. 197 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, și, în urma unor marje de ajustare prudente, este suficient pentru a acoperi quantumul colateralizat prevăzut la lit. c);

e) colateralul care acoperă garanția este negrevat de sarcini și nu este utilizat drept colateral pentru a acoperi orice altă garanție;

f) colateralul are o scadență efectivă care îndeplinește aceeași condiție referitoare la scadență ca cea prevăzută la art. 72c alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare; și

g) nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului colateralului de la entitatea de rezoluție către filiala respectivă, inclusiv în cazul în care entitatea de rezoluție ar face obiectul unei acțiuni de rezoluție.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1) lit. g), la cererea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, entitatea de rezoluție furnizează în scris o opinie juridică independentă și fundamentată sau demonstrează în mod satisfăcător într-un alt fel că nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului de colateral de la entitatea de rezoluție către filiala respectivă.”

**119. După articolul 295<sup>31</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>9</sup>. „Derogări pentru casa centrală și cooperativele de credit afiliate la aceasta”, cuprinzând articolul 295<sup>32</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>32</sup>. – Având în vedere prevederile art. 336, art. 337 alin. (1) lit. b) – e), art. 338, 359, 374, 385 și ale art. 392 alin. (1) – (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție poate acorda o derogare parțială sau totală de la aplicarea art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> în ceea ce privește casa centrală sau o cooperativă de credit afiliată, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) cooperativa de credit afiliată și casa centrală sunt înființate pe teritoriul României și fac parte din același grup de rezoluție;

b) cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile ale casei centrale și ale tuturor cooperativelor de credit, sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza situațiilor financiare consolidate ale acestor instituții;

c) grupul de rezoluție respectiv respectă cerința prevăzută la art. 295<sup>26</sup> alin. (3);

d) în cazul rezoluției, nu există niciun obstacol major actual sau potențial, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor între casa centrală și cooperativa de credit afiliată.”

**120. După articolul 295<sup>32</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>10</sup>. „Procedura de stabilire a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile”, cuprinzând articolele 295<sup>33</sup> – 295<sup>40</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>33</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate, după caz, de autoritate de rezoluție la nivel individual, de autoritate de rezoluție la nivelul unui grup de rezoluție sau de autoritate de rezoluție la nivel de grup, împreună cu toate celelalte autorități de rezoluție relevante, depune toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la:

a) cuantumul cerinței aplicate la nivelul consolidat al grupului de rezoluție pentru fiecare entitate de rezoluție;

b) cuantumul cerinței aplicate, la nivel individual, fiecărei entități care nu este o entitate de rezoluție, din cadrul grupului de rezoluție.

(2) Decizia comună prevăzută la alin. (1) este adoptată cu respectarea prevederilor art. 295<sup>26</sup> – 295<sup>31</sup>, este temeinic motivată și se transmite:

a) entității de rezoluție, persoană juridică română, de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție;

b) entității/entităților din grupul de rezoluție care nu sunt entități de rezoluție, persoane juridice române, de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual pentru filialele respective;

c) întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a entității de rezoluție, persoană juridică română, în cazul în care întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană nu este ea însăși o entitate de rezoluție din același grup de rezoluție.

(3) Decizia comună luată în conformitate cu prevederile art. 295<sup>33</sup> – 295<sup>40</sup> sau cu prevederi din legislația altor state membre, care transpun art. 45h din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, poate să prevadă că, în condițiile asigurării concordanței cu strategia de rezoluție, în situația în care entitatea de rezoluție nu a achiziționat

direct sau indirect suficiente instrumente care respectă prevederile art. 295<sup>28</sup>, filiala, persoană juridică română, îndeplinește parțial cerințele prevăzute la art. 295<sup>21</sup> cu instrumente emise către și achiziționate de către entități care nu aparțin grupului de rezoluție, în conformitate cu prevederile art. 295<sup>28</sup>.

Art. 295<sup>34</sup>. – (1) În cazul în care mai mult de o entitate G-SII aparținând aceleiași instituții de tip G-SII sunt entități de rezoluție, dintre care cel puțin una este persoană juridică română, autoritățile de rezoluție prevăzute la art. 295<sup>33</sup> alin. (1) discută și, atunci când este cazul și în concordanță cu strategia de rezoluție a instituției de tip G-SII, convin asupra aplicării art. 72e din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și asupra oricărei ajustări menite să reducă la minimum sau să elimine diferența dintre suma cuantumurilor prevăzute la art. 295<sup>25</sup> alin. (4) lit. a) din prezenta lege sau în cadrul prevederilor din legislația altor state membre care transpun art. 45d alin. (4) lit. a) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, pentru entitățile de rezoluție individuale și suma cuantumurilor prevăzute la art. 295<sup>25</sup> alin. (4) lit. b) din prezenta lege sau în cadrul prevederilor din legislația altor state membre care transpun art. 45d alin. (4) lit. b) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare.

(2) Ajustarea prevăzută la alin. (1) se poate aplica în următoarele condiții:

a) ajustarea se poate aplica în ceea ce privește diferențele de calcul al valorii totale a expunerii la risc, între statele membre relevante, ajustând nivelul cerinței;

b) ajustarea nu se aplică pentru a elimina diferențele care rezultă din expunerile între grupuri de rezoluție.

(3) Suma cuantumurilor prevăzute la art. 295<sup>25</sup> alin. (4) lit. a) din prezenta lege sau din cadrul prevederilor din legislația altor state membre care transpun art. 45d alin. (4) lit. a) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, pentru entitățile de rezoluție individuale, trebuie să nu fie mai mică decât suma cuantumurilor prevăzute la art. 295<sup>25</sup> alin. (4) lit. b) din prezenta lege sau din cadrul prevederilor din legislația altor state membre care transpun art. 45d alin. (4) lit. b) din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare.

Art. 295<sup>35</sup>. – În absența unei decizii comune, potrivit prevederilor art. 295<sup>33</sup> și 295<sup>34</sup>, în termen de 4 luni, se adoptă o decizie în conformitate cu prevederile art. 295<sup>36</sup> – 295<sup>38</sup>.

Art. 295<sup>36</sup>. – (1) În cazul în care nu este adoptată o decizie comună în termen de 4 luni, pentru că există un dezacord privind o cerință aplicabilă pe bază consolidată unui grup de rezoluție, potrivit art. 295<sup>26</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a entității de rezoluție ia o decizie privind respectiva cerință, luând în considerare, în mod corespunzător:

a) evaluarea entităților din grupul de rezoluție care nu sunt entități de rezoluție, efectuată, după caz, de către autoritățile de rezoluție implicate;

b) opinia autorității de rezoluție la nivel de grup, în cazul în care această autoritate este diferită de Banca Națională a României.

(2) În cazul în care, până la finalul perioadei de 4 luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție implicate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a entității de rezoluție își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din regulamentul menționat.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a entității de rezoluție, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene.

(4) Perioada de 4 luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.

(5) Situația nu poate fi adusă în atenția Autorității bancare europene după expirarea termenului de 4 luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(6) În absența unei decizii a Autorității bancare europene în termen de o lună de la sesizarea problemei, se aplică decizia Băncii Naționale a României în calitate de autoritate de rezoluție a entității de rezoluție.

(7) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup sau de autoritate de rezoluție a unei entități de rezoluție, persoană juridică română, nu poate aduce în atenția Autorității bancare europene, în vederea medierii cu caracter obligatoriu, nivelul cerinței stabilite în cazul unei filiale a entității de rezoluție, dacă acesta îndeplinește condiții similare celor prevăzute la art. 295<sup>37</sup> alin. (6).

(8) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unei entități de rezoluție, persoană juridică română sau în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup poate sesiza ABE în cazul în care nu i s-a solicitat opinia cu privire la nivelul cerinței aplicabile la nivel

individual unei entități care nu este entitate de rezoluție și care face parte din grupul de rezoluție al entității de rezoluție anterior menționate sau dacă apreciază că opinia și rezervele sale exprimate în scris nu au fost luate în considerare în mod corespunzător.

Art. 295<sup>37</sup>. – (1) În cazul în care nu este adoptată o decizie comună în termen de 4 luni, ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinței prevăzute la art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, aplicabile la nivel individual unei entități din cadrul grupului de rezoluție, persoană juridică română, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a respectivei entități, ia decizia cu privire la cerința respectivă, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

a) opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție au fost luate în considerare în mod corespunzător; și

b) în cazul în care autoritatea de rezoluție la nivel de grup este diferită de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluție la nivel de grup au fost luate în considerare în mod corespunzător.

(2) În cazul în care, până la finalul perioadei de 4 luni, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție sau autoritatea de rezoluție a grupului aduce problema în atenția ABE în conformitate cu prevederile art. 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție responsabilă pentru filială, la nivel individual, își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din regulamentul anterior prevăzut.

(3) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție responsabilă pentru filială, la nivel individual, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia Autorității bancare europene.

(4) Perioada de 4 luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.

(5) Situația nu poate fi adusă în atenția Autorității bancare europene după expirarea termenului de 4 luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(6) Nivelul stabilit de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, pentru cerința aplicabilă unei filiale, persoană juridică română, care nu este entitate de rezoluție, nu poate fi adus în atenția Autorității bancare europene, în vederea medierii cu caracter obligatoriu, de către autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție sau autoritatea de rezoluție a grupului, atunci când acesta:

a) se încadrează în limita a 2% din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (3) din Regulamentul

(UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, aferentă cerinței prevăzute la art. 295<sup>26</sup>; și

b) respectă prevederile art. 295<sup>21</sup>.

(7) Dacă Autoritatea bancară europeană nu își adoptă decizia în termen de o lună, se aplică decizia Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție a filialei.

(8) Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, în cazurile în care este relevant, actualizate periodic.

Art. 295<sup>38</sup>. – În cazul în care nu se ajunge la o decizie comună în termen de 4 luni ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinței consolidate care se aplică grupului de rezoluție și nivelul cerinței care urmează să se aplice la nivel individual entităților grupului de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:

a) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia o decizie cu privire la nivelul cerinței care urmează să se aplice la nivel individual unei filiale a grupului de rezoluție, persoană juridică română, în conformitate cu prevederile art. 295<sup>37</sup>;

b) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ia o decizie privind nivelul cerinței consolidate care se aplică grupului de rezoluție a cărei entitate de rezoluție este persoană juridică română, în conformitate cu prevederile art. 295<sup>36</sup>.

Art. 295<sup>39</sup>. – (1) Decizia comună prevăzută la art. 295<sup>33</sup> și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune, potrivit prevederilor art. 295<sup>36</sup>, 295<sup>37</sup> și 295<sup>38</sup>, este obligatorie pentru Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție și este aplicată în mod corespunzător de către aceasta.

(2) Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

Art. 295<sup>40</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, solicită și verifică respectarea de către entitățile, persoane juridice române, a cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) și ia toate deciziile în conformitate cu prevederile art. 295<sup>33</sup> – 295<sup>39</sup>, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), Banca Națională a României asigură coordonarea în privința exercitării funcției de rezoluție și a funcției de supraveghere.”



**121. După articolul 295<sup>40</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>11</sup>. „Raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea cerinței privind fondurile proprii și datorii eligibile”, cuprinzând articolele 295<sup>41</sup> – 295<sup>45</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>41</sup>. – (1) Entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1), care fac obiectul cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> alin. (1), prezintă Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă și de autoritate de rezoluție raportări privind:

a) valoarea fondurilor proprii care, acolo unde se aplică, îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 295<sup>28</sup> alin. (3) și valoarea datoriilor eligibile, precum și exprimarea valorilor respective în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2), după aplicarea oricăror deduceri, în conformitate cu prevederile art. 72e – 72j din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare;

b) valoarea altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne;

c) pentru elementele prevăzute la lit. a) și b):

(i) componența, inclusiv profilul de scadență;

(ii) ordinea de prioritate în cadrul procedurii de insolvență; și

(iii) dacă sunt guvernate de legislația unui stat terț și, în caz afirmativ, a cărui stat terț, precum și dacă conțin clauzele contractuale prevăzute la art. 349 din prezenta lege, precum și la art. 52 alin. (1) lit. p) și q) și la art. 63 lit. n) și o) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare.

(2) Entitățile care, la data raportării, dețin fonduri proprii și datorii eligibile, calculate în conformitate cu prevederile alin. (1) lit. a), de cel puțin 150% din cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1), nu sunt obligate să raporteze informații cu privire la valoarea altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, potrivit alin. (1) lit. b).

Art. 295<sup>42</sup>. – (1) Entitățile prevăzute la art. 295<sup>41</sup> prezintă raportări:

a) cel puțin de două ori pe an, cu privire la informațiile prevăzute la art. 295<sup>41</sup> alin. (1) lit. a); și

b) cel puțin o dată pe an, cu privire la informațiile prevăzute la art. 295<sup>41</sup> alin. (1) lit. b) și c).

(2) La solicitarea Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate competentă sau de autoritate de rezoluție, entitățile prevăzute la art. 295<sup>41</sup> prezintă raportările prevăzute la alin. (1) cu o frecvență mai mare.

Art. 295<sup>43</sup>. – Cel puțin o dată pe an, entitățile prevăzute la art. 295<sup>41</sup> publică următoarele informații:

a) valoarea fondurilor proprii care, acolo unde se aplică, îndeplinesc condițiile de la art. 295<sup>28</sup> alin. (3), precum și a datoriilor eligibile;

b) componența elementelor prevăzute la lit. a), inclusiv profilul de scadență și rangul acordat în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență;

c) cerința aplicabilă potrivit prevederilor art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, exprimată în conformitate cu prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (2).

Art. 295<sup>44</sup>. – Prevederile art. 295<sup>41</sup> și 295<sup>43</sup> nu se aplică entităților al căror plan de rezoluție prevede că acestea urmează să fie lichidate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

Art. 295<sup>45</sup>. – Atunci când au fost implementate acțiuni de rezoluție sau a fost exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie prevăzută de art. 358 – 367, cerințele de publicare a informațiilor prevăzute la art. 295<sup>43</sup> se aplică de la data termenului de conformare cu cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, așa cum este prevăzut în cadrul art. 295<sup>49</sup>–295<sup>56</sup>.”

**122. După articolul 295<sup>45</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>12</sup>. „Raportarea către Autoritatea bancară europeană”, cuprinzând articolul 295<sup>46</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>46</sup>. – Banca Națională a României, respectiv Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, informează Autoritatea bancară europeană cu privire la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită în conformitate cu prevederile art. 295<sup>26</sup> sau ale art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, pentru entitățile prevăzute la art. 3 alin. (1), respectiv art. 3 alin. (2), după caz.”

**123. După articolul 295<sup>46</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>13</sup>. „Nerespectarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile”, cuprinzând articolul 295<sup>47</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>47</sup>. – (1) În caz de nerespectare a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile, prevăzută la art. 295<sup>26</sup> sau la art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, procedează potrivit prevederilor referitoare la cel puțin una dintre următoarele:

a) competența de a soluționa sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare în conformitate cu prevederile art. 92 – 98 și art. 99 – 116;

b) competențele prevăzute la art. 91<sup>1</sup>;

c) sancțiunile administrative și alte măsuri sancționatoare în conformitate cu prevederile art. 569, art. 570 alin. (1) și (3), art. 571 și 574.

(2) În caz de nerespectare a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile, prevăzută la art. 295<sup>26</sup> sau la art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, procedează potrivit prevederilor referitoare la cel puțin una dintre următoarele:

a) măsurile prevăzute la art. 226 alin. (3) – (3<sup>3</sup>) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

b) măsurile de intervenție timpurie, conform prevederilor art. 149 – 151;

c) sancțiunile administrative și alte măsuri sancționatoare în conformitate cu prevederile art. 569, art. 570 alin. (2) și (3), art. 571 și 574.

(3) Banca Națională a României, poate, de asemenea, să efectueze o evaluare prin care să determine dacă instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) intră sau este susceptibilă de a intra în dificultate majoră, în conformitate cu prevederile art. 180 – 182, art. 186<sup>1</sup> sau art. 183 – 186, după caz.

(4) Banca Națională a României se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție și structura care exercită funcția de supraveghere se consultă reciproc atunci când își exercită competențele prevăzute la alin. (1) – (3).”

**124. După articolul 295<sup>47</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>14</sup>. „Rapoaarte”, cuprinzând articolul 295<sup>48</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>48</sup>. – (1) Banca Națională a României, cooperează cu Autoritatea bancară europeană la elaborarea de către aceasta din urmă a unui raport anual către Comisie.

(2) În vederea elaborării raportului prevăzut la alin. (1) Banca Națională a României informează Autoritatea bancară europeană cu privire la:

a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința de fonduri proprii și datorii eligibile stabilită în conformitate cu prevederile art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>;

b) modul în care a fost exercitată competența prevăzută la art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> și 295<sup>13</sup>;

c) nivelul agregat și componența fondurilor proprii și datoriilor eligibile ale instituțiilor de credit și entităților, cuantumul instrumentelor emise în perioada respectivă și cuantumul suplimentare necesare pentru a îndeplini cerințele aplicabile.”

**125. După articolul 295<sup>48</sup> se introduce un nou paragraf, Paragraful 5.1<sup>15</sup>. „Dispoziții tranzitorii și dispoziții post-rezoluție”, cuprinzând articolele 295<sup>49</sup> – 295<sup>56</sup> cu următorul cuprins:**

„Art. 295<sup>49</sup>. – (1) Prin excepție de la prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție stabilește perioade de tranziție adecvate pentru îndeplinirea de către instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) a cerințelor prevăzute la

art. 295<sup>26</sup> sau la art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> sau a cerințelor care rezultă din aplicarea art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> sau 295<sup>13</sup>, după caz.

(2) Termenul limită pentru instituțiile de credit și entitățile prevăzute la alin. (1) de a îndeplini cerințele prevăzute de respectivul alineat, este 1 ianuarie 2024.

Art. 295<sup>50</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție stabilește un nivel țintă intermediar pentru cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> sau la art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> sau pentru cerințele care rezultă din aplicarea art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> sau 295<sup>13</sup>, după caz, pe care instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) trebuie să îl îndeplinească.

(2) Nivelul țintă intermediar prevăzut la alin. (1) asigură, de regulă, o acumulare liniară de fonduri proprii și de datorii eligibile în vederea asigurării îndeplinirii cerinței.

Art. 295<sup>51</sup>. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate stabili o perioadă de tranziție care depășește termenul de 1 ianuarie 2024, în cazuri adecvate, justificate în mod corespunzător, pe baza criteriilor prevăzute la art. 295<sup>55</sup>, luând în considerare:

a) evoluția situației financiare a instituției de credit sau entității prevăzute la art. 295<sup>50</sup>;

b) probabilitatea ca instituția de credit sau entitatea să fie în măsură să se conformeze într-un interval de timp rezonabil cu cerințele prevăzute la art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> sau cu cele care rezultă din aplicarea art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> sau 295<sup>13</sup>; și

c) dacă entitatea este capabilă să înlocuiască instrumentele de datorie care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la art. 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare și la art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>15</sup> sau 295<sup>28</sup> din prezenta lege și, în caz contrar, dacă această incapacitate este de natură idiosincronică sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe.

Art. 295<sup>52</sup>. – (1) Entitățile de rezoluție trebuie să se conformeze nivelului minim al cerințelor prevăzute la art. 295<sup>19</sup> și 295<sup>20</sup>.

(2) Nivelul minim al cerințelor prevăzute la alin. (1) nu se aplică în cursul primilor 2 ani:

a) de la data la care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a aplicat instrumentul de recapitalizare internă; sau

b) de la data la care entitatea de rezoluție a pus în aplicare o măsură alternativă a sectorului privat astfel cum este prevăzută la art. 180 alin. (1) lit. b), prin care s-a redus valoarea instrumentelor de capital și a altor instrumente de

datorie sau prin care acestea au fost convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau de la data la care a fost exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie cu privire la respectiva entitate de rezoluție, în conformitate cu prevederile art. 358 – 367, în scopul recapitalizării entității de rezoluție fără aplicarea instrumentelor de rezoluție.

(3) Cerințele prevăzute la art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>13</sup>, 295<sup>19</sup> și 295<sup>20</sup>, după caz, nu se aplică în primii 3 ani de la data la care entitatea de rezoluție a fost identificată ca fiind o instituție de tip G-SII sau grupul din care face parte entitatea de rezoluție a fost identificat ca fiind o instituție de tip G-SII sau de la data la care respectiva entitate de rezoluție începe să se regăsească în situația prevăzută la art. 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup>.

Art. 295<sup>53</sup>. – Prin excepție de la prevederile art. 295<sup>5</sup> alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție determină o perioadă de tranziție adecvată pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> sau a cerinței care rezultă din aplicarea art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> sau 295<sup>13</sup>, după caz, de către instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) în cazul cărora s-au aplicat instrumente de rezoluție sau a fost exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie prevăzută la art. 358 – 367.

Art. 295<sup>54</sup>. – (1) În aplicarea prevederilor art. 295<sup>49</sup> – 295<sup>53</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție comunică instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile, planificată pentru fiecare perioadă de 12 luni din cadrul perioadei de tranziție, cu scopul de a facilita o acumulare treptată a capacității de acoperire a pierderilor și de recapitalizare.

(2) La sfârșitul perioadei de tranziție, cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile este egală cu valoarea determinată potrivit prevederilor art. 295<sup>10</sup>, 295<sup>11</sup> sau art. 295<sup>13</sup>, 295<sup>19</sup> sau 295<sup>20</sup>, 295<sup>26</sup> sau art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup>, după caz.

Art. 295<sup>55</sup>. – La stabilirea perioadelor de tranziție, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție ia în considerare:

a) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;

b) accesul la piețele de capital pentru instrumentele de datorie eligibile;

c) măsura în care entitatea de rezoluție se bazează pe fondurile proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința prevăzută la art. 295<sup>26</sup>.

Art. 295<sup>56</sup>. – Sub rezerva respectării art. 295<sup>49</sup> – 295<sup>51</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție poate să revizuiască ulterior fie perioada de tranziție, fie orice cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile planificată, comunicată în conformitate cu prevederile art. 295<sup>54</sup>.”

**126. La Titlul IV Capitolul IV Secțiunea a 5-a, Paragraful 5.2. „Cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile”, cuprinzând articolele 296 – 310, se abrogă.**

**127. La articolul 311, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) după caz, valoarea cu care trebuie reduse datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne pentru a se asigura faptul că valoarea activului net al instituției supuse rezoluției este egală cu zero; și

b) după caz, valoarea în care datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne trebuie convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital pentru a restabili rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază a instituției supuse rezoluției sau a instituției-punte.”

**128. Articolul 312 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 312. – (1) Evaluarea prevăzută la art. 311 stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne pentru a restabili rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției supuse rezoluției sau, după caz, pentru a asigura rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază pentru instituția-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea fondului de rezoluție bancară în temeiul art. 536 alin. (1) lit. d), pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția supusă rezoluției sau în instituția-punte și pentru a-i permite acesteia, pe o perioadă de cel puțin un an, să respecte condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau cu legislația privind piața de capital.

(2) Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, intenționează să folosească instrumentul de separare a activelor prevăzut la art. 268 – 280, valoarea cu care trebuie reduse datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne va ține seama de o estimare prudentă a necesarului de capital al vehiculului de administrare a activelor, după caz.”

**129. Articolul 314 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 314. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, instituie și menține mecanisme care asigură faptul că procesul de verificare și evaluare se bazează pe informații cât mai actualizate și mai cuprinzătoare în mod rezonabil referitoare la activele, datoriile și capitalurile proprii ale instituției supuse rezoluției.”

**130. La articolul 315, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) dacă instituția supusă rezoluției înregistrează o valoare netă pozitivă conform evaluării efectuate în temeiul art. 201 – 213, diluarea cotei de capital deținute de acționarii existenți și deținătorii altor instrumente de proprietate, ca urmare a conversiei în acțiuni și alte instrumente de proprietate a instrumentelor de capital relevante, emise de instituția de credit, în temeiul competenței prevăzute la art. 359, sau a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne emise de instituția supusă rezoluției, în temeiul competenței prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. f).”

**131. La articolul 320, literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„d) numai dacă reducerea totală a valorii acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante, efectuată în temeiul lit. a) – c), este inferioară valorii totale a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c), Banca Națională a României reduce, în măsura în care este necesar, valoarea principalului datoriilor subordonate care nu reprezintă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2, în conformitate cu ordinea de plată a creanțelor din procedura de insolvență, împreună cu reducerea valorii prevăzută la lit. a) – c), pentru a obține valoarea totală a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c);

e) numai dacă reducerea totală a valorii acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante, precum și a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne, efectuată în temeiul lit. a) – d), este inferioară valorii totale a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c), Banca Națională a României reduce, în măsura în care este necesar, valoarea principalului sau suma de plată datorată, aferentă altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, inclusiv instrumente de datorie prevăzute la art. 5 alin. (1) pct. 75 din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu ordinea de plată a creanțelor prevăzută la art. 234 din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv a rangului depozitelor, cu respectarea prevederilor art. 285 – 295, împreună cu reducerea valorii prevăzută la lit. a) – d), pentru a obține valoarea totală a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c).”

**132. Articolul 321 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 321. – (1) La aplicarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, alocă pierderile reprezentate de valoarea totală a sumelor prevăzute la art. 317 lit. b) și c) în mod egal între acțiuni sau alte instrumente de proprietate și datorii care pot face obiectul recapitalizării interne de același rang, prin reducerea valorii principalului sau a sumei de plată datorate, aferentă acțiunilor sau altor instrumente de proprietate și datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne respective, uniform, pro rata cu valoarea acestora, cu excepția cazului în care o repartitie diferită a pierderilor între datoriile de același rang este permisă potrivit prevederilor art. 287.

(2) Prevederile alin. (1) nu împiedică acordarea unui tratament mai favorabil datoriilor care au fost excluse de la recapitalizarea internă în conformitate cu prevederile art. 286 și 287, în comparație cu datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne care au același rang de prioritate în cadrul unei proceduri de insolvență.”

**133. La articolul 342, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„d) listarea din nou sau readmiterea la tranzacționare a oricăror instrumente de datorie care au fost reduse, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau al admiterii de valori mobiliare la tranzacționare pe o piață reglementată, și de abrogare a Directivei 2003/71/CE, cu modificările și completările ulterioare.”

**134. Articolul 343 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 343. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, reduce integral valoarea principalului unei datorii sau suma de plată datorată în legătură cu această datorie, prin intermediul competenței prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. e), datoria respectivă și orice alte obligații sau creanțe conexe care, la momentul exercitării competenței, ar urma să fie calculate și acumulate până la scadență, sunt considerate ca fiind achitate în totalitate sau stinse, după caz, și nu sunt opozabile nici instituției supuse rezoluției în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entități care îi succedă acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.”

**135. La articolul 344, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) instrumentul sau acordul relevant care a dat naștere datoriei inițiale continuă să se aplice în raport cu valoarea reziduală a datoriei sau a



sumeii de plată datorată aferentă acesteia, cu respectarea oricărei modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ține cont de reducerea valorii principalului, precum și cu respectarea oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, ar putea să o facă în virtutea competenței prevăzute la art. 383 alin. (1) lit. j).”

**136. Articolul 349 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 349. – (1) Instituțiile de credit și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) includ în dispozițiile contractuale o clauză în virtutea căreia creditorul sau partea la acordul sau la instrumentul care creează datoria acceptă că datoria respectivă poate face obiectul exercitării competențelor de reducere a valorii și de conversie și este de acord să respecte orice măsură de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată datorate, de conversie sau de anulare, ce poate fi impusă de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în exercitarea competențelor sale, dacă, în legătură cu o astfel de datorie, sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

- a) datoria nu este exclusă în temeiul art. 286;
- b) datoria nu este un depozit prevăzut la art. 234 pct. 3 din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare;
- c) contractul este guvernat de legislația unui stat terț; și
- d) datoria este emisă sau contractată după data de la care se aplică prevederile referitoare la recapitalizarea internă, respectiv 1 ianuarie 2016.

(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate excepta de la îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1) instituțiile de credit sau entitățile în cazul cărora cerința prevăzută la art. 295<sup>5</sup> alin. (1) este egală cu cuantumul necesar acoperirii pierderilor, astfel cum este definit la art. 295<sup>17</sup> alin. (1) lit. a), dacă datoriile care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) și în legătură cu care nu este inclusă clauza contractuală prevăzută la respectivul articol nu sunt luate în considerare pentru îndeplinirea acestei cerințe.”

**137. După articolul 349 se introduc trei noi articole, art. 349<sup>1</sup> – 349<sup>3</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 349<sup>1</sup>. – (1) Atunci când o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) constată că din motive de ordin legal sau de altă natură, includerea clauzei prevăzute la art. 349 în dispozițiile contractuale care guvernează o datorie este impracticabilă, în sensul regulamentelor delegate prevăzute la art. 351<sup>1</sup>, instituția de credit sau entitatea respectivă notifică Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție această constatare, însoțită de indicarea categoriei în

care se încadrează datoria respectivă, precum și de o justificare corespunzătoare.

(2) Ca urmare a primirii notificării prevăzute la alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, solicită, într-un interval de timp rezonabil, furnizarea tuturor informațiilor pe care le consideră necesare pentru a evalua efectul notificării asupra posibilității de soluționare a instituției sau entității în cauză.

Instituția de credit sau entitatea furnizează, într-un interval de timp indicat, toate informațiile pe care Banca Națională a României i le solicită.

(3) În cazul unei notificări potrivit alin. (1), obligația de a include în dispozițiile contractuale clauza prevăzută la art. 349, se suspendă automat din momentul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție primește notificarea respectivă.

(4) Atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină că nu este impracticabilă, din motive de ordin legal sau de altă natură, includerea în dispozițiile contractuale a clauzei prevăzută la art. 349, aceasta solicită instituției de credit sau entității, într-un interval de timp rezonabil după realizarea notificării prevăzute la alin. (1), includerea unei astfel de clauze contractuale, luând în considerare necesitatea de a se asigura posibilitatea de soluționare a instituției de credit sau a entității respective, caz în care suspendarea de la alin. (3) încetează.

(5) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție poate, de asemenea, să solicite instituției de credit sau entității să își modifice practicile privind aplicarea exceptării de la recunoașterea contractuală a recapitalizării interne.

Art. 349<sup>2</sup>. – (1) Datoriile prevăzute la art. 349<sup>1</sup> alin. (1) nu includ instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele de datorie definite la art. 5 alin. (1) pct. 75 din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care respectivele instrumente de datorie sunt creanțe negarantate.

(2) Datoriile prevăzute la art. 349<sup>1</sup> alin. (1) sunt de rang superior în raport cu datoriile prevăzute la art. 5 alin. (1) pct. 75 din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 349<sup>3</sup>. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, constată, în contextul evaluării posibilității de soluționare a unei instituții de credit sau a unei entități prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în conformitate cu prevederile art. 85 – 91, sau în orice alt context, că, într-o categorie de datorii, dintre cele prevăzute în ordinea de plată a creanțelor la art. 161 și 161<sup>1</sup> și, respectiv, la art. 234 din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare, care include

datorii eligibile, cuantumul datoriilor care, în conformitate cu prevederile art. 349<sup>1</sup> alin. (1) și (2), nu includ clauza contractuală prevăzută la art. 349, împreună cu valoarea datoriilor care sunt excluse de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, în conformitate cu art. 286 sau care sunt susceptibile să fie excluse în conformitate cu prevederile art. 287, se ridică la peste 10% din categoria respectivă, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție evaluează fără întârziere impactul acestui fapt asupra posibilității de soluționare a instituției de credit sau a entității respective, inclusiv impactul asupra posibilității de soluționare datorat riscului de nerespectare a mecanismelor de siguranță pentru creditori, prevăzute la art. 423 atunci când se aplică competențele de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile.

(2) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, determină, pe baza evaluării prevăzute la alin. (1), că datoriile care, în conformitate cu prevederile art. 349<sup>1</sup> alin. (1), nu includ clauza contractuală prevăzută la art. 349, creează un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare, aceasta aplică competențele prevăzute la art. 92 – 98 în mod corespunzător pentru a elimina acest obstacol.

(3) Datoriile pentru care instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) nu include în dispozițiile contractuale clauza prevăzută la art. 349 sau pentru care, în conformitate cu prevederile art. 349<sup>1</sup>, 349<sup>2</sup> și prezentul articol, respectiva cerință de includere a clauzei contractuale, nu se aplică, nu sunt luate în calcul pentru îndeplinirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile.”

**138. La articolul 350, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 350. – (1) Prevederile art. 349 alin. (1) nu se aplică în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește că datoriile sau instrumentele prevăzute la articolul respectiv pot face obiectul competențelor de reducere a valorii și de conversie exercitate de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în conformitate cu legislația țării terțe sau cu un acord încheiat cu țara terță respectivă care are caracter obligatoriu.”

**139. Articolul 351 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 351. – Dacă o instituție de credit sau o entitate prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) nu include în prevederile contractuale aplicabile unei datorii relevante ce respectă condițiile prevăzute la art. 349 alin. (1) o clauză de tipul celei prevăzute la art. 349, aceasta nu împiedică Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, să-și

exercite competențele de reducere a valorii sau de conversie în legătură cu datoria respectivă.”

**140. După articolul 351 se introduce un nou articol, art. 351<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 351<sup>1</sup>. – Pe baza regulamentelor delegate ale Comisiei, adoptate în temeiul art. 55 alin. (6) paragraful al 3-lea din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție decide, în măsura în care consideră necesar, categoriile de datorii în cazul cărora instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) pot determina că includerea clauzei contractuale prevăzută la art. 349 este impracticabilă.”

**141. La Titlul IV, denumirea Capitolului VI se modifică și va avea următorul cuprins:**

**„CAPITOLUL VI  
Reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital  
și a datoriilor eligibile”**

**142. La Titlul IV Capitolul VI, denumirea Secțiunii 1 se modifică și va avea următorul cuprins:**

**„SECȚIUNEA 1  
*Reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital relevante  
și a datoriilor eligibile*”**

**143. Articolul 358 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 358. – Competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile poate fi exercitată fie:

- a) independent de acțiunea de rezoluție; sau
- b) împreună cu o acțiune de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la art. 180 – 182, art. 185<sup>1</sup> sau art. 183 – 185 și 186.”

**144. După articolul 358 se introduc trei noi articole, art. 358<sup>1</sup> – 358<sup>3</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 358<sup>1</sup>. – (1) În cazul în care instrumentele de capital relevante și datoriile eligibile față de entitatea de rezoluție au fost achiziționate de către entitatea de rezoluție, în mod indirect, prin intermediul altor entități din același grup de rezoluție, exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a respectivelor instrumente de capital relevante și datorii eligibile are loc concomitent cu exercitarea aceleiași competențe la nivelul întreprinderii-mamă

a entității în cauză sau la nivelul altor întreprinderi-mamă care nu sunt entități de rezoluție, astfel încât entitatea în cauză să fie recapitalizată de către entitatea de rezoluție, iar pierderile să fie transferate efectiv acesteia din urmă.

(2) După exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, independent de acțiunea de rezoluție, se efectuează evaluarea prevăzută la art. 424 – 426 și se aplică prevederile art. 427.

Art. 358<sup>2</sup>. – (1) Competența de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile, poate fi exercitată independent de acțiunea de rezoluție, numai în ceea ce privește datoriile eligibile care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 295<sup>28</sup> alin. (2) din prezenta lege, cu excepția condiției referitoare la scadența reziduală a instrumentelor de datorie, astfel cum este prevăzută la art. 72c alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare.

(2) Atunci când este exercitată competența prevăzută la alin. (1), reducerea valorii sau conversia este efectuată în conformitate cu principiul prevăzut la art. 188 lit. g).

Art. 358<sup>3</sup>. – Atunci când e întreprinsă o acțiune de rezoluție în legătură cu o entitate de rezoluție sau, în circumstanțe excepționale, atunci când nu este prevăzut în planul de rezoluție, în legătură cu o entitate care nu este entitate de rezoluție, quantumul care este diminuat, redus ca valoare sau convertit, în conformitate cu prevederile art. 368, la nivelul entității respective, se ia în considerare la calcularea pragurilor prevăzute de prevederile art. 221 și art. 289 lit. a) sau ale art. 292 lit. a), care se aplică entității în cauză.”

#### **145. Articolul 359 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 359. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, are competența de a reduce sau de a converti instrumente de capital relevante și datoriile eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate ale instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d).”

#### **146. La articolul 360, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 360. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, își exercită competența de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu dispozițiile art. 368 – 372 fără întârziere, în ceea ce privește instrumentele de capital relevante și datoriile eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, emise de către o instituție de credit sau entitate prevăzută la art. 1 alin. (1)

lit. b), c) sau d), atunci când este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții.”

**147. La articolul 360, literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) dacă s-a determinat faptul că toate condițiile de declanșare a acțiunii de rezoluție prevăzute la art. 180 – 182, art. 185<sup>1</sup> sau art. 183 – 185 și art. 186 au fost îndeplinite înainte de efectuarea unei acțiuni de rezoluție;

b) Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, determină că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de capital relevante și datoriile eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, instituția de credit sau entitatea prevăzută la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) va înceta să mai fie viabilă;”

**148. La articolul 361, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) având în vedere orizontul de timp și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea într-o situație de dificultate majoră a instituției de credit sau a entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) sau a grupului ar putea fi împiedicată în timp util prin vreo măsură, fie ea o măsură alternativă a sectorului privat sau o măsură de supraveghere, inclusiv o măsură de intervenție timpurie, în afara unei măsuri de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, luată individual sau în combinație cu o acțiune de rezoluție.”

**149. Articolul 367 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 367. – (1) Înainte de a-și exercita competența de a reduce sau converti instrumentele de capital și datoriile eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, se asigură de efectuarea unei evaluări a activelor, a datoriilor și a capitalurilor proprii ale instituției de credit sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), în conformitate cu prevederile art. 201 – 213.

(2) În sensul alin. (1), evaluarea stă la baza calculării reducerii valorii care urmează să fie aplicată instrumentelor de capital relevante și datoriilor eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, în scopul de a absorbi pierderile și a stabilirii nivelului conversiei care urmează să fie aplicată instrumentelor de capital relevante și datoriilor eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, în scopul recapitalizării instituției de credit sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).”

**150. La articolul 368, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 368. – Atunci când acționează potrivit dispozițiilor art. 358 – 367, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită competența de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu ordinea inversă de prioritate a creanțelor din procedura de insolvență, în așa fel încât ea să producă următoarele rezultate:”

**151. La articolul 368, după litera c) se introduce o nouă literă, lit. d), cu următorul cuprins:**

„d) valoarea principalului datorii eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup> este redusă și/sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în limita necesară pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la art. 177 – 179 sau în limita valorii acestor datorii, oricare dintre aceste limite este mai mică.”

**152. Articolul 369 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 369. – Atunci când valoarea principalului unui instrument de capital relevant sau a unei datorii eligibile prevăzută la art. 358<sup>2</sup> este redusă:

a) reducerea valorii principalului este permanentă, cu respectarea oricărei majorări în conformitate cu mecanismul prevăzut la art. 313;

b) față de titularul instrumentului de capital relevant, sau de datorie eligibilă prevăzută la art. 358<sup>2</sup> nu subzistă nicio datorie în limita sau în legătură cu valoarea cu care instrumentul a fost redus, cu excepția oricăror datorii care au fost calculate și acumulate, fără a fi ajunse la scadență și a oricăror despăgubiri, ce pot apărea ca urmare a contestării în instanță a legalității exercitării competenței de reducere a valorii;

c) nicio despăgubire nu este plătită deținătorilor de instrumente de capital relevante sau de datorii eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, în afara celor prevăzute la art. 370.”

**153. La articolul 370, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 370. – Pentru a efectua, în temeiul art. 368 lit. b) – d) o conversie a instrumentelor de capital relevante și a datorii eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru deținătorii instrumentelor de capital relevante și ai unor astfel de datorii eligibile. Instrumentele de capital relevante și datoriile eligibile anterior prevăzute pot fi convertite numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:”

**154. La articolul 370, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt emise pentru fiecare instrument de capital relevant sau datorie eligibilă prevăzută la art. 358<sup>2</sup> respectă principiile prevăzute la art. 329 și toate ghidurile în materie elaborate de Autoritatea bancară europeană.”

**155. După articolul 373 se introduce un nou articol, art. 373<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 373<sup>1</sup>. – În cazul în care instrumentele de capital relevante sau datoriile eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup> sunt luate în calcul în scopul îndeplinirii cerinței prevăzute la art. 295<sup>27</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, este autoritatea responsabilă cu determinările prevăzute la art. 360, pentru instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), autorizate în România, în conformitate cu prevederile Capitoalelor II și III din Titlul I al Părții I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.”

**156. La articolul 375, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 375. – Înainte de a realiza una dintre determinările prevăzute la art. 360 lit. b) – e) sau de a constata situația de la art. 360 lit. f) în legătură cu o filială, persoană juridică română, care emite instrumente de capital relevante sau datorii eligibile prevăzute la art. 358<sup>2</sup>, luate în calcul în vederea îndeplinirii, la nivel individual, a cerinței prevăzute la art. 295<sup>27</sup> – 295<sup>31</sup> sau instrumente de capital relevante luate în calcul în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii la nivel individual sau la nivel consolidat, Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, respectă următoarele cerințe:”

**157. La articolul 375, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) în cazul în care intenționează să realizeze una dintre determinările prevăzute la art. 360 lit. b) – e) sau f), după consultarea autorității de rezoluție a filialei precum și a entității de rezoluție în cauză, notifică, în interval de 24 de ore de la consultarea respectivă:

(i) supraveghetorul consolidant, dacă acesta este diferit de Banca Națională a României, precum și autoritatea responsabilă cu determinarea din statul membru în care se află supraveghetorul consolidant, dacă aceasta este diferită de respectivul supraveghetor consolidant;



(ii) autoritățile de rezoluție ale altor entități din același grup de rezoluție care au achiziționat direct sau indirect datorii prevăzute la art. 295<sup>28</sup> de la entitatea care face obiectul prevederilor art. 295<sup>27</sup>;

**158. La articolul 378, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 378. – În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate competentă, efectuează o notificare în conformitate cu prevederile art. 375, după consultarea cu autoritățile notificate potrivit prevederilor art. 375 lit. a) pct. (i) sau lit. b), trebuie să examineze următoarele aspecte:”

**159. La articolul 383, alineatul (1), literele a), e), f) și j) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) de a solicita oricărei persoane de a prezenta orice fel de informație necesară pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei acțiuni de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție, precum și informații care să fie furnizate prin intermediul inspecțiilor la fața locului efectuate de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție;

.....  
e) de a reduce, chiar și în totalitate, valoarea principalului sau suma rămasă de plată aferentă datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne ale unei instituții supuse rezoluției;

f) de a converti datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ale instituției supuse rezoluției în acțiuni comune sau în alte instrumente de proprietate ale instituției respective sau ale entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), ale instituției-mamă sau ale unei instituții-punte către care sunt transferate activele, drepturile sau obligațiile instituției respective sau ale entității respective;

.....  
j) de a modifica sau ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne emise de o instituție supusă rezoluției sau de a modifica valoarea dobânzilor de plătit aferente instrumentelor respective și altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților, cu excepția obligațiilor garantate care fac obiectul prevederilor art. 286;”

**160. La articolul 384, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Orice transfer de acțiuni sau alte instrumente de proprietate, instrumente financiare, drepturi, active sau obligații, inclusiv cu privire la orice garanții sau accesorii ale acestora, se realizează prin efectul deciziei Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și, după caz, a oricărui act subsecvent de punere în aplicare a acesteia, iar orice formalitate de înregistrare într-un registru imobiliar, registru comercial ori alt registru public se realizează în baza acestei decizii și, după caz, a oricărui act subsecvent de punere în aplicare, fără a fi necesară forma autentică a înscrisului.”

**161. Articolul 394 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 394. – În situația în care autoritatea de rezoluție din alt stat membru exercită, în legătură cu o instituție supusă rezoluției din acel stat membru, competența de reducere a valorii sau de conversie, inclusiv în privința unor instrumente de capital potrivit prevederilor din legislația națională a aceluia stat membru care asigură transpunerea art. 59 din Directiva 2014/59/UE, cu modificările și completările ulterioare, iar datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne sau instrumentele de capital relevante ale instituției respective includ instrumente sau datorii guvernate de legea română ori datorii față de creditorii situați în România, reducerea valorii principalului acelor datorii sau instrumente ori conversia datoriilor sau instrumentelor produce efecte pe teritoriul României sau, după caz, față de creditorii situați în România, în conformitate cu decizia autorității de rezoluție din acel stat membru.”

**162. La articolul 402, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 402. – Cu condiția ca obligațiile contractuale esențiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții reale, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire a crizelor, o suspendare a obligațiilor în conformitate cu prevederile art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup> sau o măsură de gestionare a crizelor, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu conferă în sine niciunei persoane posibilitatea.”

**163. Articolul 404 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 404. – Suspendarea sau limitarea ca urmare a exercitării competențelor prevăzute la art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup>, art. 406 – 409<sup>1</sup> sau art. 410 – 412 nu constituie nerespectare a unei obligații contractuale în sensul art. 400, 402 și 413.”

**164. Articolul 408 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 408. – Nicio decizie de suspendare luată potrivit prevederilor art. 406 alin. (1) nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate următoarelor:

a) sistemelor și operatorilor de sisteme desemnați în sensul art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare;

b) contrapărților centrale (CPC) autorizate în Uniune, în conformitate cu prevederile art. 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, și contrapărților centrale (CPC) stabilite în state terțe și recunoscute de Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP), în conformitate cu prevederile art. 25 din regulamentul respectiv;

c) băncilor centrale.”

**165. După articolul 409, se introduce un nou articol, art. 409<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 409<sup>1</sup>. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește sfera de aplicare a competenței prevăzute la art. 406 – 409 în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte.

(2) În sensul alin. (1), Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează cu atenție dacă este adecvată cuprinderea în sfera de aplicare a competenței de suspendare și a depozitelor eligibile, așa cum sunt definite la art. 3 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 311/2015, în special a depozitelor acoperite deținute de persoane fizice, de microîntreprinderi și de întreprinderi mici și mijlocii.

(3) În sensul alin. (1) și (2), atunci când Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, exercită competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele acoperite, acele depozite nu sunt considerate indisponibile în sensul Legii nr. 311/2015.

(4) În cazul exercitării competenței de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele eligibile, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, se asigură că deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele respective.

(5) Quantumul zilnic adecvat prevăzut la alin. (4) se stabilește de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de la caz la caz, în funcție de situația specifică a instituției de credit supusă rezoluției și de condițiile economice și financiare existente la momentul stabilirii quantumului respectiv.”

**166. Articolul 410, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, nu impune măsura indicată la alin. (1) în cazul oricăreia dintre următoarele:

a) garanțiilor reale deținute de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în sensul art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare sau în sensul legislației altui stat membru care transpune prevederile Directivei 98/26/CE;

b) contrapărților centrale (CCP) autorizate în Uniune, în conformitate cu prevederile art. 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, și contrapărților centrale (CCP) stabilite în state terțe și recunoscute de Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP), în conformitate cu prevederile art. 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

c) băncilor centrale, în legătură cu activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de alt tip de garanție reală de către instituția supusă rezoluției.”

**167. La articolul 414, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 414. – (1) Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, poate dispune suspendarea drepturilor de încetare ale oricărei părți care are un contract cu o filială, persoană juridică română, a unei instituții supuse rezoluției, atunci când:

a) obligațiile contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de instituția supusă rezoluției;

b) drepturile contractuale de încetare se întemeiază exclusiv pe procedurile de insolvență sau pe starea financiară a instituției supuse rezoluției; și

c) în cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a exercitat sau poate exercita competența de transfer în cazul instituției supuse rezoluției:

(i) fie toate activele și datoriile filialei, care fac obiectul contractului, au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta,

(ii) fie Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, furnizează, prin orice alt mijloc, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.”

**168. Articolul 415 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 415. – Nicio suspendare impusă în conformitate cu prevederile art. 413 sau 414 nu se aplică următoarelor:

a) sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul art. 13 din Legea nr. 253/2004, cu modificările și completările ulterioare sau în sensul legislației altui stat membru care transpune prevederile Directivei 98/26/CE;

b) contrapărților centrale (CCP) autorizate în Uniune, în conformitate cu prevederile art. 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, și contrapărților centrale stabilite în state terțe și recunoscute de Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP), în conformitate cu prevederile art. 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

c) băncilor centrale.”

**169. După articolul 419 se introduc patru noi articole, art. 419<sup>1</sup> – 419<sup>4</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 419<sup>1</sup>. – Instituțiile de credit și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) trebuie să includă în orice contract financiar la care sunt parte, și care este reglementat de legislația unui stat terț, clauze prin care părțile prevăd că respectivul contract financiar poate face obiectul exercitării de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a competențelor de suspendare sau de limitare a unor drepturi și obligații, în conformitate cu prevederile art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup>, art. 406 – 409<sup>1</sup>, art. 410 – 412 și art. 413 – 419, și prin care recunosc că au obligația de a respecta cerințele prevăzute la art. 400 – 405.

Art. 419<sup>2</sup>. – (1) Întreprinderile-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române, trebuie să se asigure că filialele lor din state terțe prevăd, în contractele financiare prevăzute la art. 419<sup>1</sup>, clauze care să excludă posibilitatea ca exercitarea competenței Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de a suspenda sau a limita drepturile și obligațiile întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană, în conformitate cu prevederile art. 419<sup>1</sup>, să constituie un motiv întemeiat pentru încetarea anticipată, suspendarea, modificarea, exercitarea drepturilor de a stinge sau de a compensa drepturi sau obligații, sau de a executa garanțiile reale, în cazul respectivelor contracte.

(2) În sensul alin. (1), cerința poate fi aplicată în ceea ce privește filialele din state terțe care sunt:

a) instituții de credit;

b) firme de investiții (sau care ar fi firme de investiții dacă ar avea sediul central în România); sau

c) instituții financiare.

Art. 419<sup>3</sup>. – Prevederile art. 419<sup>1</sup> se aplică oricărui contract financiar care:

a) creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a prevederilor art. 419<sup>1</sup> – 419<sup>4</sup>;

b) prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de încetare sau drepturi de executare a garanțiilor reale cărora li s-ar aplica prevederile art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup>, art. 400 – 405, art. 406 – 409<sup>1</sup>, art. 410 – 412 sau art. 413 – 419 în cazul în care contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.

Art. 419<sup>4</sup>. – În cazul în care o instituție de credit sau o entitate nu include clauza contractuală prevăzută la art. 419<sup>1</sup>, acest fapt nu aduce atingere exercitării de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, a competențelor prevăzute la art. 186<sup>1</sup> – 186<sup>10</sup>, art. 400 – 405, art. 406 – 409<sup>1</sup>, art. 410 – 412 sau art. 413 – 419 în legătură cu respectivul contract financiar.”

**170. La articolul 439 alineatul (1), literele a) – d) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) autorității de rezoluție a instituției sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

b) autorității competente a instituției sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

c) autorității competente din statul membru în care se află o sucursală a instituției sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d);

d) autorității de rezoluție din statul membru în care se află o sucursală a instituției sau entității prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d).”

**171. La articolul 448, după litera a) se introduce o nouă literă, lit. a<sup>1</sup>), cu următorul cuprins:**

„a<sup>1</sup>) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate responsabilă cu supravegherea piețelor financiare și a întreprinderilor de asigurare;”

**172. La articolul 448, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„g) Fondul de garantare a depozitelor bancare, în calitate de schemă de garantare a depozitelor și de administrator al mecanismului de finanțare a rezoluției;”

**173. Articolul 449 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 449. – Pentru a asigura respectarea cerințelor referitoare la păstrarea confidențialității prevăzute la art. 448 și 450, entitățile prevăzute la art. 448 lit. a), a<sup>1</sup>), b) și f) – i) elaborează și aplică norme interne în acest sens, inclusiv norme pentru a asigura caracterul secret al informațiilor și

furnizarea de informații între persoanele implicate direct în procesul de rezoluție.”

**174. La articolul 458, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 458. – (1) Sub rezerva dispozițiilor art. 464 – art. 468, Banca Națională României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, stabilește colegii de rezoluție pentru a îndeplini atribuțiile prevăzute la art. 58 – 72, art. 88 – 90, art. 99 – 107, art. 295<sup>5</sup> – 295<sup>40</sup>, art. 473 – 485, art. 498 – 504 și, acolo unde este cazul, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din state terțe.”

**175. La articolul 458, alineatul (2), litera i) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„i) stabilirea cerințelor minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru grupuri, la nivel consolidat și la nivel de filială, prevăzute la art. 295<sup>5</sup> – 295<sup>40</sup>.”

**176. Articolul 464 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 464. – În cazul în care o instituție dintr-un stat terț sau o întreprindere-mamă dintr-un stat terț deține filiale stabilite în Uniunea Europeană sau întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană, stabilite în două sau mai multe state membre, printre care și România, sau două sau mai multe sucursale în Uniune, situate în România și în cel puțin încă un alt stat membru, care sunt considerate semnificative, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, împreună cu Autoritatea de Supraveghere Financiară, după caz, și cu autorități de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite respectivele filiale din Uniune sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative, instituie un singur colegiu de rezoluție european.”

**177. Articolul 465 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 465. – (1) Colegiul de rezoluție european prevăzut la art. 464 va îndeplini funcțiile și atribuțiile prevăzute la art. 458 – 463 în ceea ce privește entitățile prevăzute la art. 464 și, în măsura în care aceste atribuții sunt relevante, în ceea ce privește sucursalele acestora.

(2) Atribuțiile prevăzute la alin. (1) includ stabilirea cerinței prevăzută la art. 295<sup>5</sup> – 295<sup>40</sup>.

(3) La stabilirea cerinței prevăzute la art. 295<sup>5</sup> – 295<sup>40</sup>, Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, împreună cu ceilalți membri ai colegiului de rezoluție european ia în considerare strategia

de rezoluție globală, în cazul în care autoritățile statelor terțe au adoptat o astfel de strategie.

(4) Atunci când, în conformitate cu strategia de rezoluție globală, filialele stabilite în Uniunea Europeană, inclusiv în România, sau o întreprindere-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, și filialele sale, instituții, nu sunt entități de rezoluție, iar membrii colegiului de rezoluție european, printre care și Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, sunt de acord cu această strategie, filialele stabilite în Uniune, persoane juridice române sau, pe bază consolidată, întreprinderea-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română, respectă cerința prevăzută la art. 295<sup>27</sup> prin emiterea instrumentelor prevăzute la art. 295<sup>28</sup> alin. (2) și (3) către întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang, stabilită într-un stat terț, sau către filialele respectivei întreprinderi-mamă de cel mai înalt rang, care sunt stabilite în același stat terț, sau către alte entități, în condițiile prevăzute la art. 295<sup>28</sup> alin. (2) lit. i) și art. 295<sup>28</sup> alin. (3) lit. b).”

**178. Articolul 466 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 466. – (1) Atunci când o singură întreprindere-mamă din Uniunea Europeană deține toate filialele din Uniune ale unei instituții dintr-un stat terț sau ale unei întreprinderi-mamă dintr-un stat terț și această întreprindere-mamă din Uniunea Europeană este persoană juridică română colegiul de rezoluție european este prezidat de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție.

(2) În cazul în care nu se aplică prevederile alin. (1), colegiul de rezoluție european este prezidat de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție a unei întreprinderi-mamă din Uniunea Europeană, persoană juridică română sau a unei filiale din Uniune, persoană juridică română, dacă activele bilanțiere totale au valoarea cea mai ridicată.”

**179. Articolul 467 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 467. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, și celelalte autorități implicate din România, după caz, pot renunța, alături de autorități din alte state membre, pe baza unui acord reciproc al tuturor părților relevante, la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă un alt grup sau colegiu exercită aceleași funcții și îndeplinește aceleași atribuții cu cele prevăzute la art. 464 – 468 și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la art. 464 – 468 și la art. 469 – 472. În acest caz, toate trimiterile la colegii de rezoluție europene din prezenta lege trebuie de asemenea înțelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.”



**180. La articolul 498, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 498. – (1) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel de grup, decide că o întreprindere-mamă din Uniunea Europeană pentru care este responsabilă întrunește condițiile prevăzute la art. 180 –182 sau la art. 183 –186, aceasta notifică fără întârziere informațiile prevăzute la art. 473 supraveghetorului consolidant, membrilor colegiului de rezoluție al grupului în cauză.”

**181. La articolul 512 alineatul (3), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) evaluarea posibilităților de soluționare ale acestor instituții și grupuri în conformitate cu prevederile art. 85 – 91 și cu cerințe similare impuse de legislația statului terț respectiv;”

**182. La articolul 519, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„c) că creditorii, inclusiv, în special, deponenții localizați sau care trebuie despăgubiți într-un stat membru, nu ar beneficia de același tratament precum cel al creditorilor și deponenților din statul terț cu drepturi legale similare, conform procedurii de rezoluție din statul terț de origine;”

**183. La articolul 538, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 538. – (1) Nivelul-țintă pentru resursele financiare disponibile ale fondului de rezoluție bancară este de cel puțin 1% din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul României.”

**184. La articolul 543, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) În cazul prevăzut la alin. (2), Banca Națională a României poate debita contul curent al instituției de credit în cauză cu sumele datorate, respectiv suma reprezentând contribuția neplătită și, după caz, suma reprezentând dobânzile datorate.”

**185. Articolul 547 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 547. – Dispozițiile art. 543 – 545 sunt aplicabile corespunzător în ceea ce privește contribuțiile extraordinare.”

**186. Articolul 561 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 561. – Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție la nivel individual, stabilește norme și proceduri care să permită

fondului de rezoluție bancară să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, fără a aduce atingere art. 557.”

**187. La articolul 569, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 569. – (1) Banca Națională a României dispune măsuri pentru asigurarea conformării la cerințele prevăzute de prezenta lege a entităților pentru care este competentă potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) și aplică sancțiuni administrative și măsuri sancționatoare prevăzute la art. 571 în cazul încălcării dispozițiilor prezentei legi.”

**188. La articolul 569, alineatul (3), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) competența de a solicita furnizarea tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care revin Băncii Naționale a României, la intervale regulate, sau în termenul solicitat și în formatele specificate;”

**189. La articolul 570 alineatul (1), literele a) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) nerespectarea de către instituția de credit a deciziei Băncii Naționale a României, adoptate în calitate de autoritate de rezoluție, potrivit prevederilor art. 10 alin. (3), de trecere de la cerințele simplificate la aplicarea integrală a cerințelor prevăzute la art. 49 – 84, precum și a termenului de conformare;

.....  
d) nerespectarea de către instituția de credit, respectiv de către entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d), a obligației de păstrare și/sau de furnizare a evidențelor contractelor financiare la care acestea sunt parte potrivit dispozițiilor art. 56;”

**190. La articolul 570 alineatul (1), după litera g) se introduce o nouă literă, lit. g<sup>1</sup>), cu următorul cuprins:**

„g<sup>1</sup>) neducerea la îndeplinire de către instituția de credit a măsurilor care au fost propuse și transmise de aceasta în temeiul art. 94 alin. (1) și pe care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, le consideră eficiente potrivit evaluării efectuate conform prevederilor art. 94 alin. (2);”

**191. La articolul 570 alineatul (1), literele j), o) și p) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„j) nerespectarea de către instituția de credit sau entitatea în cauză a cerințelor minime prevăzute la art. 295<sup>5</sup> – 295<sup>56</sup> sau a măsurilor dispuse de Banca Națională a României pentru asigurarea conformării la respectivele cerințe;

o) nerespectarea de către instituția de credit a obligațiilor de raportare prevăzute la art. 543 alin. (1);

p) nerespectarea de către instituția de credit a obligațiilor de plată a contribuției anuale sau extraordinare, potrivit prevederilor art. 533 și art. 546;”

**192. La articolul 570, alineatul (1), după litera p) se introduc două noi litere, lit. q) și r), cu următorul cuprins:**

„q) nerespectarea de către instituția de credit a obligațiilor și măsurilor dispuse potrivit prevederilor art. 91<sup>1</sup>;

r) nerespectarea de către instituția de credit a oricăror măsuri dispuse de Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, în aplicarea prezentei legi și a actelor de directă aplicare adoptate la nivelul Uniunii Europene în materia reglementată de prezenta lege.”

**193. La articolul 570 alineatul (2), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) nerespectarea de către instituția de credit a deciziei Băncii Naționale a României, adoptate în calitate de autoritate competentă, potrivit prevederilor art. 10 alin. (2), de trecere de la cerințele simplificate la aplicarea integrală a cerințelor prevăzute la art. 13 – 48 precum și a termenului de conformare;”

**194. La articolul 572, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) În cazul în care Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție sau, după caz, de autoritate competentă, preconizează că circumstanțele prevăzute la alin. (2) vor înceta într-un termen rezonabil, aceasta poate amâna publicarea sancțiunilor administrative, până la încetarea circumstanțelor.”

**195. La articolul 576 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) art. 8, art. 9 – 185, art. 186 – 259, art. 268 – 295<sup>5</sup>, art. 295<sup>7</sup> – 295<sup>31</sup> și art. 295<sup>33</sup> – 529;”

**196. La articolul 576, partea introductivă a alineatului (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Pentru aplicarea corespunzătoare a prevederilor alin. (1), se au în vedere următoarele:”

**197. La articolul 576 alineatul (2), după litera d) se introduc șase noi litere, lit. e) – j), cu următorul cuprins:**

„e) în aplicarea art. 205 lit. a) și b), trimiterile la art. 536 se consideră a fi făcute la art. 583;

f) în aplicarea art. 205 lit. a) și b), art. 295<sup>18</sup> alin. (8) și (9) și art. 295<sup>21</sup> alin. (8) și (9), trimiterile la art. 537 se consideră a fi făcute la art. 584;

g) în aplicarea art. 295<sup>47</sup> alin. (1) lit. c), trimiterile la art. 569, art. 570 alin. (1) și (3), art. 571 și 574 se consideră a fi făcute la art. 611, art. 612 alin. (1) și (3), art. 613 și respectiv 616;

h) în aplicarea art. 295<sup>47</sup> alin. (2) lit. c), trimiterile la art. 569, art. 570 alin. (2) și (3), art. 571 și 574 se consideră a fi făcute la art. 611, art. 612 alin. (2) și (3), art. 613 și respectiv 616;

i) în aplicarea art. 231 alin. (2) lit. c) teza a doua, referirea la membrul conducerii executive care asigură coordonarea structurii care exercită funcția de rezoluție se consideră a fi făcută la structura din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară care exercită funcția de rezoluție;

j) în aplicarea art. 251 alin. (2) teza a doua, referirea la membrul conducerii executive care asigură coordonarea structurii din cadrul Băncii Naționale a României care exercită funcția de rezoluție se consideră a fi făcută la structura din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară care exercită funcția de rezoluție, iar referirea la membrul conducerii executive care asigură coordonarea structurii din cadrul Băncii Naționale a României care exercită funcția de supraveghere se consideră a fi făcută la structura din cadrul Autorității de Supraveghere Financiară care exercită funcția de supraveghere.”

**198. La articolul 576, alineatele (3), (4), (5), (6), (8), (12) și (13) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(3) Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă, poate hotărî aprobarea constituirii unei firme de investiții instituție-punte, autorizată în conformitate cu prevederile Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, cu un capital inițial care nu poate fi mai mic decât echivalentul în lei a 125.000 euro.

(4) Îndeplinirea de către acționarii firmei de investiții instituție-punte autorizate în conformitate cu prevederile Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, autorități publice, a criteriilor prevăzute în

reglementările emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară privind regulile aplicabile pentru evaluarea prudențială a achizițiilor și majorărilor participațiilor la o firmă de investiții este prezumată.

(5) La constituirea unei firme de investiții instituție-punte autorizate în conformitate cu prevederile Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, și cu reglementările emise în aplicarea acesteia, Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate competentă, numește persoanele care asigură conducerea structurilor care pot expune respectiva firmă de investiții instituție-punte unor riscuri semnificative.

(6) Prin derogare de la prevederile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, o firmă de investiții instituție-punte, autorizată în conformitate cu prevederile Legii nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, se poate constitui ca societate pe acțiuni cu acționar unic.

(8) Autoritatea de Supraveghere Financiară stabilește prin reglementări condițiile și documentația în baza căreia se autorizează constituirea firmei de investiții instituție-punte în conformitate cu Legea nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, precum și conținutul hotărârii privind constituirea unei astfel de instituții-punte.

(12) Începerea desfășurării activității de către firma de investiții instituție-punte autorizată în conformitate cu Legea nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, are loc în prima zi lucrătoare ce urmează datei înmatriculării firmei de investiții instituție-punte în registrul comerțului.

(13) În cazul în care vânzarea firmei de investiții instituție-punte autorizate în conformitate cu Legea nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, se realizează prin vânzarea acțiunilor, de la momentul vânzării acestora, firma de investiții care a funcționat ca instituție-punte trebuie să îndeplinească toate condițiile prevăzute de Legea nr. 126/2018, cu modificările și completările ulterioare, și de reglementările emise în aplicarea acesteia, precum și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, pentru funcționarea unei firme de investiții.”

**199. La articolul 618, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 618. – (1) Banca Națională a României este singura autoritate împuternicită să decidă cu privire la aplicarea unuia sau mai multor instrumente de rezoluție și la exercitarea competențelor de rezoluție cu privire la instituțiile de credit, persoane juridice române, inclusiv la sucursalele acestora stabilite în alte state membre.”

**200. Articolul 636 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 636. – (1) În aplicarea prezentei legi și a actelor de directă aplicare adoptate la nivelul Uniunii Europene în materia reglementată de prezenta lege, Banca Națională a României poate emite reglementări care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, precum și pe pagina de internet a Băncii Naționale a României.

(2) În scopul unei aplicări unitare a dispozițiilor prezentei legi și a reglementărilor emise în baza acesteia, Banca Națională a României poate emite instrucțiuni și precizări, care se publică pe pagina proprie de internet a Băncii Naționale a României.

(3) La elaborarea reglementărilor, instrucțiunilor și precizărilor, Banca Națională a României asigură transpunerea legislației relevante adoptate la nivelul Uniunii Europene și urmărește implementarea celor mai bune practici internaționale în domeniul redresării și rezoluției.

(4) Banca Națională a României are în vedere orientările și recomandările emise de Autoritatea bancară europeană în materie de redresare și rezoluție și emite, după caz, reglementări, instrucțiuni și/sau precizări prin care stabilește regimul aplicării respectivelor ghiduri și recomandări și le adaptează, dacă este cazul, condițiilor specifice sistemului bancar din România.

(5) Instituțiile de credit, persoane juridice române, precum și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise de Autoritatea bancară europeană, potrivit instrucțiunilor și/sau precizărilor pe care le emite, după caz, Banca Națională a României, potrivit alin. (4).

(6) În situația în care instituțiile de credit și entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) și d) nu asigură implementarea corespunzătoare a instrucțiunilor și/sau precizărilor emise de Banca Națională a României potrivit alin. (4), Banca Națională a României poate face recomandări instituțiilor de credit și entităților respective în vederea adoptării de măsuri de către acestea pentru implementarea corespunzătoare a instrucțiunilor și/sau precizărilor Băncii Naționale a României și/sau poate dispune măsuri potrivit prezentei legi.”

**201. La anexă Secțiunea B, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„f) detalii cu privire la datoriile instituției de credit care pot face obiectul recapitalizării interne;”

**202. La anexă Secțiunea C, litera q) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„q) valoarea și tipul datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne, ale instituției de credit;”

**203. Mențiunea referitoare la transpunerea normelor Uniunii Europene se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Prezenta lege transpune Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1.093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 173 din 12 iunie 2014, precum și Directiva 2019/879/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 150 din 7 iunie 2019.”

**Art. II.** – Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

**1. După articolul 161<sup>1</sup> se introduce un nou articol, art. 161<sup>2</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 161<sup>2</sup>. – (1) În aplicarea prevederilor art. 161<sup>1</sup>, în cazul falimentului entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) – d) din Legea nr. 312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, cu excepția instituțiilor de credit, toate creanțele care provin din elementele de fonduri proprii, definite potrivit Regulamentului (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, au un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu provine dintr-un element de fonduri proprii.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), în situația în care un instrument este recunoscut doar parțial drept element de fonduri proprii, întregul instrument este tratat ca o creanță care rezultă dintr-un element de fonduri proprii și îi este atribuit un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii.”

**2. După articolul 234<sup>1</sup> se introduce un nou articol, art. 234<sup>2</sup>, cu următorul cuprins:**

„Art. 234<sup>2</sup>. – (1) În aplicarea prevederilor art. 234, în cazul falimentului unei instituții de credit, toate creanțele care provin din elementele de fonduri proprii, definite potrivit Regulamentului (UE) nr. 575/2013, cu modificările ulterioare, au un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu provine dintr-un element de fonduri proprii.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), în situația în care un instrument este recunoscut doar parțial drept element de fonduri proprii, întregul instrument este tratat ca o creanță care rezultă dintr-un element de fonduri proprii și îi este atribuit un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii.”

**3. Mențiunea referitoare la transpunerea normelor Uniunii Europene se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Prezenta lege transpune Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 125 din 5 mai 2001, precum și prevederile art. 1 pct. 20 lit. c) din Directiva 2019/879/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 150 din 7 iunie 2019.”

**Art. III.** – Legea nr. 253/2004 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și în sistemele de decontare a operațiunilor cu instrumente financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 28 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

**1. La articolul 2 alineatul (1), punctele 3 și 6 se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„3. contraparte centrală (CPC) – o CPC definită la art. 2 pct. (1) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

.....  
6. participant – o instituție, o contraparte centrală, un agent de decontare, o casă de compensare, un operator de sistem sau un membru compensator al unei CPC autorizată potrivit art. 17 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012; în conformitate cu regulile sistemului, participantul poate acționa în același timp în toate sau doar în unele dintre aceste calități;”



**2. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 17. – Prezenta lege transpune Directiva nr. 98/26/CE privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și în sistemele de decontare a operațiunilor cu instrumente financiare, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L166 din 11 iunie 1998, precum și prevederile art. 2 din Directiva 2019/879/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 150 din 7 iunie 2019.”

**Art. IV.** – (1) Prezenta lege intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor art. I pct. 122 referitor la art. 295<sup>43</sup>, care intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2024.

(2) Atunci când, în conformitate cu prevederile art. 295<sup>49</sup> – art. 295<sup>51</sup>, Banca Națională a României sau, după caz, Autoritatea de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate de rezoluție, stabilește un termen pentru îndeplinirea cerințelor, ulterior datei de 1 ianuarie 2024, data aplicării prevederilor art. 295<sup>43</sup> este aceeași cu termenul pentru îndeplinirea cerințelor, stabilit potrivit prevederilor art. 295<sup>49</sup> – 295<sup>51</sup>.

(3) Nivelul țintă intermediar prevăzut la art. 295<sup>50</sup> alin. (1) este îndeplinit de către instituțiile de credit sau entitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) – d) în termen de 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(4) Termenul până la care entitățile de rezoluție prevăzute la art. 295<sup>52</sup> alin. (1) trebuie să îndeplinească nivelul minim al cerințelor prevăzute de respectivul articol, este de 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

**Art. V.** – Legea nr. 312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 920 din 11 decembrie 2015, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

*Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.*

p. PREȘEDINTELE  
CAMEREI DEPUTAȚILOR

**ANA-MARIA CĂTĂUȚĂ**

PREȘEDINTELE  
SENATULUI

**FLORIN-VASILE CÎPU**

București, 29 decembrie 2021.  
Nr. 320.